

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

● ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Козак Гаврилук через різницю у віці називав кохану «школяркою»

Ярина – кохана «революціонера» – молодша за нього на 14 років.

Про почуття, народжене на Майдані, – на с. 9 »

«Якась надпотужна сила допомогла нам вижити. Напевно, Всесвіт має на нас якийсь план»

● ІСТОРІЯ НОМЕРА

Історія кохання бойової медикі Валентини та сержанта, командира танка Дмитра

“ Дмитро прийшов до тьми й відтягнув мене. Далі він боровся за наше кохання сам... ”

Дмитра відкинуло на землю, мене – об асфальт, – розповідає Валентина Денгїна проекту «Я тебе... війна». – Майже весь екіпаж загинув на місці. Зі струсом мозку, оглушений Дмитро прийшов до тьми й відтягнув мене останньою. Далі він боровся за наше кохання сам...

-Я пам'ятаю тільки вибух. Надпотужний струс мозку, який на декілька мілісекунд викидає тебе в якусь іншу реальність.

Яскравий доказ того, що любов сильніша за війну, – на с. 8 »

Після того, як Діана розлучилася з принцом Чарльзом у 1996-му році, Дональд Трамп завалював її квартиру трояндами й орхідеями...

● НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

Дональд Трамп: «Моя єдина поразка на жіночому фронті – це принцеса Діана»

Про амурні походеньки кандидата в президенти США – на с. 10 »

● НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

«Візьміть за невістку, мамо!»

Одного дня після загибелі сина в жінки з'явилася... двоє онуків

«Галина тільки на фотографії до нього липне, насправді ж за іншими полювала...».

Історія до сліз – на с.14 »

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Сестра Августа зцілює душу

«Не втрачайте віри!»

Зворушлива розповідь – на с. 16, 6 »

«За те ми їх і любим. Бо – вірні...».

ФОТО – Ілюстрація із сайту Rodofy.com.ua

Коханець... за мої «бойові»

● ПОГЛЯД

Іду за місто, сідаю в маршрутку. На наступній зупинці водій зачинає двері просто перед військовим із собакою.

Люди обурюються. Водій таки впускає їх у салон

Наталка МУРАХЕВИЧ,
поетеса, письменниця,
блогерка

Обурюється лиш одна пасажирка, бо куди ж, мовляв, в автобус із вівчаркою. Але її «зацитькують».

Людей в салоні трохи є.

Кажу:

– Давайте її мені під ноги, щоб не заважала в проході.

Чоловік вагається:

– А ви не боїтеся?

– Ні.

Змучена спекою песка вмощується в обмеженому просторі і лежить, важко дихаючи.

Її господар – худий, начорно засмаглий жилавий чоловік за 50 – несміливо розпочинає розмову:

– Любите собак?

– Люблю.

Він уважно дивиться на мене, і я маю можливість заглянути в нього: відчуття дикої туги, сум і безмежну його самотність.

У тому нема надриву, це – не нове, воно – про безмежність випаленої (військової?) життєвої пустелі, якою він іде – давно.

– А ви заміжня?

– Ні.

– А були?

– Була.

Він відводить погляд, гладить собаку. – І я був. Але вона в Польщі коханця знайшла і жила з ним там... За мої «бойові».

Він це каже теж без якихось особливих емоцій. Так, констатує.

Я не знаю, як воно правильно на таке відповідати. Тому просто кажу:

– І так буває. То – життя.

Чоловік киває:

– Так... А я оце четвертий місяць – по госпітальях.

Він знову гладить собаку. І за мить гірко, але тепло посміхається:

– А Джессі – зі мною.

Він злегка сміє за повідець, бо їм із пескою потрібно виходити, і «кидає» на прощання:

– За те ми їх і любим. Бо – вірні...

«Заради коханої пройшов би і детектор брехні»

● НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

«Дякую Богу, що у моєї дочки – такий чоловік», – говорить про свого зятя-азербайджанця жителя Волинського села Нові Червища Камінь-Каширського району Марія Філюк. Вже й забула жінка, як свого часу була шокована тим, що її Альона зібралася заміж за Заура – іноземця із Закавказзя

Катерина ЗУБЧУК

«НАПОЇЛА ЧАЄМ І... ПРИЧАРУВАЛА»

– Я приїхав в Україну зі свого міста Мінгечаур за легкими, як здавалося, грішми, – пригадує той час, коли опинився в Чернівцях на Буковині, Заур Гасимов. – Товаришував із сусідом, який уже проклав сюди дорогу. Якимось попросився з ним на заробітки. Допоміг мені цей земляк і свій невеличкий бізнес відкрити – торгував я шкіряними куртками. Але справа «прогоріла» – перейшов на продаж кавунів...

Гроші, як виявилось, не такі вже й легкі. Привозив баштанні з Херсона і торгував ними. Вночі у машині спав. Тоді ще не знав Заура, що саме тут, в обласному центрі Буковини, зустрине свою майбутню дружину-волинянку. Альона закінчила у Луцьку торговельний технікум, і її покликала до себе тітка, яка жила у Чернівцях: «Приїжджай, маю знайому в торгівлі – влаштує й тебе на роботу». Працювала дівчина в магазині, а деколи хазяйка посилала її на базар – чай, каву в ятці продавати.

“ У нашій з Альоною любові – ні краплі фальші.

– Одного прекрасного дня, точніше ранку, – каже Альона, – саме там і зустрілися ми із Зауром, познайомилися. Він прийшов чаю попиту, бо ж жив, по суті, на вулиці – у машині ночував. Зранку треба було перекусити – сніданок був такий, де прийдеться. Напоїла його чаєм і... причарувала.

З приводу останніх слів дружини Заур сміється і вносить поправку:

– Швидше всього – це я її причарував. Ввечері знову прийшов до того ж «ларька», але вже не тільки за чаєм, – напросився у провжаті. Я думав, що Альона місцева. А виявилось, коли розговорилися, що вона теж приїжджа, як і я. Доля нас із різних країв вела одне до одного.

Стосовно того, що це Заур її причарував, жінка і не перечить. Лише додає, що з ним їй було з самого початку цікаво спілкуватися. Він багато розповідав і про себе, і

Заур і Альона, які ростять сьогодні вже четверо дітей.

про своє місто Мінгечаур, де живуть батьки, сестра. І про неї хотів якнайбільше дізнатися – про її рідне село Нові Червища, про Волинь.

Кожного вечора Альона приходила додому з днями і кавунами. Тітка допитувалася: «Де ти їх береш?». Так і про Заура вона першою дізналася. А Новий 2006 рік зустрічали вже разом. Тоді тітка і побачила обранця своєї племінниці. І Альонині матері у Нові Червища новину передала, зателефонувавши.

– Моя рідна сестра Віта, – пригадує Альона, – вчилася тоді у Кам'янці-Подільському. Коли й до неї дійшла чутка про мого кавалера, то вона у Чернівці приїхала, аби побачити, якого ж то азербайджанця я знайшла.

– Я всі «тести» пройшов – і тьоті, і сестри, – каже Заур.

Хоч основний – тещин – ще був попереду.

– Мама відразу була шокована моїм вибором, – розповідає Альона, – бо такого, щоб хтось із наших сільських дівчат вийшов заміж за кавказця, у Нових Червищах не було. Мама, певно, думала, що я роблю помилку, боялася, що недовговічним буде наше сімейне життя.

Зате тепер вона – іншої думки. Від неї люди чують: «Дякую Богові, що у моєї дочки – такий чоловік».

«ШЛЮБ ЗАРЕЄСТРУВАЛИ, КОЛИ УЖЕ БУВ СИНОЧОК»

Хвилювань у матері, мабуть, було б менше, якби молодята відразу офіційно одружилися. Але оформити міжнародний шлюб виявилось не так просто. Тим більше, що Заур жив в Україні на «пташиних» правах: закінчився тримісячний термін перебування в нашій країні, і йому треба було повертатися додому. Отож, приїхали вони

Наймолодший син подружжя Гасимових – Михайлик і донька Тамелла.

із Альоною у Нові Червища, оголосили, що будуть одружуватися (більше того – повідомили, що чекають дитину), і зовсім скоро... розлучилися. Заура чекала дорога в Мінгечаур, до батьків, які, сподівався, благословлять їхній шлюб. А повернувся він на Волинь вже тоді, коли син Станіслав народився. Це і був час переживань. Не стільки для Альони (вона, як каже, не сумнівалася в супутникові, не боялася, що залишить їх із синочком), як для її матері. «Точно не приїде твій Заур», – говорила жінка дочці. Ці слова самі собою зривалися з язика, бо повернення зятя затягнулося у Нові Червища. Якимось сказав по телефону, що виїжджає, точну дату назвав, але відїзд цей... відклав. Тоді вже на сто відсотків мати Альони була впевнена, що не дочекається зятя, – «це все – тільки обіцянки-цяцянки».

Фото з архіву родини ГАСИМОВИХ.

Мама багатодітного сімейства із синами Станіславом та Рустамом і донькою Тамеллою (наймолодший Михайлик на час зйомки ще був – «у дорозі»).

Батько й найстарший син Станіслав – випускник школи.

– А сталося, – пригадує чоловік із цього приводу, – що поїзд не вирушив того дня в Україну, тож довелося перенести поїздку...

При нагоді Заур розповідає про те, як приїхав у рідне місто, як повідомив батькам, що у нього в Україні є дівчина, якій він зробив пропозицію. Як почув: «Привозь її до нас».

Реакція батьків була такою, бо ж Заур мав уже 31 рік (Альона на 11 літ молодша від нього), і про його одруження мама, зокрема, не раз заводила мову. Тож, почувши, що син має намір попроситися з холостяцьким життям, зраділа.

Хоча взагалі-то Азербайджан – країна, де в основному батьки вирішують, з ким одружуватися їхньому синові. В усякому разі так було раніше: коли мати скаже, що не хоче його обраниці бачити, то це закон – син ніколи не приведе в хату небажану претендентку на роль дружини. Перепону ставало те, наприклад, що батьки потенційної нареченої – з іншого соціального прошарку (багаті дуже, чи, навпаки, бідні). Сьогодні у цій сфері людських стосунків – більше демократії, і молоді чоловіки вільніше почуваються у своєму виборі. Але тепер і розлучень більше, як каже Заур. Хоч сам відносить себе до покоління, яке серйозно ставиться до сім'ї. І це – не лише слова, як напрошувався висновок. У цьому не тільки родина Альони, а й усі в Нових Червищах уже переконалися.

Заур повернувся із свого Мінгечаура з благословенням батьків і обручкою для Альони. Та, до речі, коли дійшло до офіційного одруження (реєстрували шлюб у Луцькому РАЦСі), то пару дуже прискіпливо перевіряли, чи ж, бува, не фіктивна ця процедура. Багато різних питань

здавали. Хоч, як зараз пригадує Заур, все вирішилося після того, як його запитали: «Забереш дружину із собою?», а він відповів: «Аякже – хіба по-іншому може бути?». Його слова прозвучали настільки переконливо, що не залишали сумнівів відносно щирості їхніх почуттів та серйозності стосунків.

– Я міг би, – каже чоловік, – якби виникла така потреба, і детектор брехні пройти – результат був би на мою користь. У нашій з Альоною любові – ні краплі фальші.

«РАНІШЕ КОНЯ Я БАЧИВ ТІЛЬКИ ПО ТЕЛЕВІЗОРУ»

Заур справді мав намір повезти Альону на свою батьківщину і там почати сімейне життя. І в листопаді 2007 року вони вирушили в дорогу уже зі своїм синочком-первістком Станіславом.

– Ми хотіли жити в Азербайджані, – каже чоловік. – Але у батьків – двокімнатна квартира, а ще ж у мене є сестра. Не складалося у нас ні з житлом, ні з роботою. Я ніби і працевлаштувався, але заробіток був такий, що сім'ю – не прогодувати. І ми з Альоною повернулися через декілька місяців у Нові Червища. Тут, у селі, земля виручає, завдяки їй можна дати собі раду. Не в образі рідній країні скажу, що біднувате моє місто – інакше б не їздили по світу молоді люди. За Радянського Союзу Мінгечаур процвітав, бо там 16 заводів і фабрик працювало. А зараз, якщо половина з них – «у строю», то добре.

Отож, потішилися Заурові батьки внуком, дали Станіславові ще одне ім'я – Ельнур (так і називають свого нащадка, що у перекладі означає «світло народу») і попрощалися.

На батьківщину Заура подружжя ще раз їздило з усім сімейством. Це було в 2009 році, коли народилася донька Тамелла. І тоді прожили в Мінгечаурі місяців дев'ять, бо мати Заура хворіла, і її треба було доглядати, поки сестра була на заробітках (турбота про старших у цій країні – святе). Але знову ж таки повернулися у Нові Червища, де, як відчуває азербайджанець, він прижився і став своїм.

Перш сім'я Гасимових жила з батьками Альони, але згодом справи новосілля у хаті, яка дісталася родині у спадок і яку довелося перебудувувати, добудувувати. Одне слово, доводити до пуття, щоб тут жилося комфортно. Хотіла сказати: «Як у місті», але подумала, що тут буде краще. Бо хіба можна ту природу, той простір, що відкривається відразу за градками, порівняти з містом?!

Новосілля «підганяло» народження третьої дитини – синочка, якого назвали Рустамом: так Заур захотів, і дружина та старші діти підтримали його. Згодом у них ще один синочок народився, якому дали українське ім'я – Михайлик, бо ж листопадовий він – мав з'явитися на світ якраз на Михайла. Незабаром йому виповниться чотири роки.

Те, що Заур став у Нових Червищах «своїм», – заслуга, як він вважає, батьків Альони, які навчили його хазяйнувати у селі. Тесть і теща, які були завжди поруч, дуже допомагали.

– Я ж коня бачив у своєму Мінгечаурі лише по телевізору, – каже чоловік. – Спочатку як було: тесть оре, я придивляюся, а вже потім і сам за плужка взявся. Згодом основне навантаження було на мені. Але батько Альони, поки жив, все одно підказував, показував, а це так багато значить. А сіно хіба я колись косив чи згрібав? І так – з усім, за що не візьмися, пов'язаним із сільським господарством. З нуля, як мовиться, довелося починати.

...Коли зайшла мова про традиції і звички, то я запитала, чи ж в Азербайджані чоловіки і жінки сидять разом за одним столом: все-таки це – більш мусульманська країна? І щоб, як кажуть, далеко не ходити, Альона розповіла про їхнє із Зауром невеличке весілля у Мінгечаурі:

– Жінок пригощали у квартирі батьків Заура, а чоловіків – у сусідів. Ось вам і відповідь.

А Заур пам'ятає це весілля на своїй батьківщині, коли один шалаш робили для жінок, другий – для чоловіків, третій – для музикантів. Хто хотів потанцювати у парі – втівав у цей третій шалаш. Звичайно, з роками цивілізація робить свою справу, і гендерна рівність заявляє про себе. Але незмінно залишається в Азербайджані особлива повага до жінок, до старших людей. І в Нових Червищах добре знають, що Заур не те що бабусю не образить, а й іншому за це зробить зауваження. А ще ніхто в селі не чув, щоб зять з Азербайджану лайливе слово сказав, тим більше – при дітях, як це буває. І до спиртного, як висловилося дружина, – дуже стриманий. Тут уже Заур підключився:

– Не можу зрозуміти, коли хтось припрошує випити, а як відмовишся, то дорікає: «Ти що – не поважаєш мене?». Я тоді говорю: «А ти мене поважаєш?». Почувши ствердну відповідь, продовжую: «То не пий».

Тепер уже зовсім стало зрозуміло, чому мати Альони каже: «Я дякую Богові, що у моєї дочки – такий чоловік».

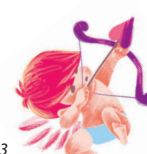
ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника
«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»:
60779
 (для читачів Волинської області - 86771)

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
 Головний редактор і відповідальний за випуск
 ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
 Зареєстрована 18 січня 2024 року
 Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
 Юридична адреса видавця:
 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13
 E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
 Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р UA83305299000026007000803281
 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
 Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4
 Реєстраційний номер R30-02487 № 142
 Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Принт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
 Загальний тираж: 5370.
 Замовлення №1947

«Хороша сім'я – та, в якій чоловік і жінка вдень забувають про те, що вони коханці, а вночі про те, що вони – одружені!» (Жан РОСТАН, французький біолог та письменник).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

Пам'ятник великим ученим.

Подружня пара – перед весільною подорожжю на велосипедах.

©foto із сайту ukrinform.ua.

«Ми були створені, щоб жити разом»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Ці слова, написані знаменитою Марією Склодовською в її щоденнику, назавжди залишаться присвяченими лише П'єру Кюрі – єдиному її чоловікові

мова, трохи повільна і задумлива, його простота, його серйозна і одночасно юнацька посмішка викликали довіру», – пізніше напише Марія про цю зустріч. А П'єр буде згадувати її руки, поїдені кислотою, побачивши які, він зрозумів, що закохався.

НЕ БУЛО НІ ВІНЧАННЯ, НІ БІЛОЇ СУКНІ, НІ УРОЧИСТОГО БАНКЕТУ

За дружбою прийшла і любов. Чималу роль зіграло те, що Марія відчула себе в оточенні рідні П'єра як удома, а П'єр абсолютно зачарував всю сім'ю Склодовських. Він навіть готовий був переїхати заради Марії в Польщу, якщо вона не захоче залишатися в Парижі, і почав вивчати польську мову.

25 липня 1895-го вони одружилися. Не було ні вінчання, ні білої сукні, ні урочистого банкету. Марія була одягнена в синій вовняний костюм і блакитну блузку в смужку, молоді не замовляли обручок, не влаштовува-

Марія Склодовська і П'єр Кюрі з донькою Ірен.

Марина ЛУГОВА

«ВІН – СПРАВЖНІЙ НЕБЕСНИЙ ДАР»

Напевно, історія всіх часів і народів не знає іншого прикладу, щоб два покоління одної родини зробили настільки вагомий і неоціненний внесок у науку, як сім'я Кюрі (над дослідженням радіоактивності працювали і дочка вчених – Ірен і зять – Фредерік Жоліо). Звичайно ж, йдеться про найвідомішу пару світової науки – полячку Марію Склодовську і француза П'єра Кюрі. Кажуть, стосунки в їхньому шлюбі були настільки близькі до досконалості, наскільки це дозволяє наше земне життя. За, на перший погляд, повної протилежності, їх об'єднувало багато: точні науки, нерозбірливість у їжі, любов до квітів. Марія писала про свого чоловіка: «Мій чоловік – це межа моїх мрій. Він – справжній небесний дар, і чим довше ми живемо разом, тим більше любимо один одного».

На момент знайомства з Марією П'єрові було 35 років. Він вів спосіб життя «монаха від науки». Вперше вони побачилися в 1894 року в Сорбонні, під час написання П'єром дисертації з вищої математики. Ймовірно, доля вирішила дати йому урок і одночасно – нагородити. Адже не кожному судилося зустріти жінку, яка щиро поділяє твої інтереси. Марія до моменту знайомства з відомим фізиком теж встигла налаштуватися на аскетичне життя одиначки. Вони познайомилися в гостях, проводячи спільний експеримент. Спочатку зав'язалася дружба. Навіть перший подарунок від П'єра для Марії був геть позбавлений романтизму: він послав їй свою нову статтю «Про симетрії у фізичних явищах». «Я була вражена виразом його світлих очей... Його

“ Слова з її щоденника: «Ми були створені, щоб жити разом», – назавжди залишаться присвяченими лише П'єру.

ли й навіть найскромнішого прийому. Тільки – церемонія в колі найближчих. Замість обручок вони витратилися на два новеньких велосипеда для весільної подорожі в передмісті Парижа...

Попереду були виснажливі й одночасно небезпечні дослідження, які увінчалися успіхом. Уже 1903 року була присуджена Нобелівська премія з фізики за дослідження явища радіоактивності трьом вченим. Ними стали Антуан Анрі Беккерель, П'єр та Марія Кюрі. Вчені ще не здогадувалися про смертельну небезпеку радіоактивності. П'єр так про неї і не дізнався. Навіть почавши страждати від частих недуг, подружжя не пов'язувало їх зі своєю роботою. Точніше, так, але в іншому сенсі: думали, це просто втома, – пора відпочити, але ж зовсім ніколи. Наука не чекає.

Після отримання Нобелівської премії 1903 року, до сім'ї Кюрі прийш-

ла наукова слава, але вона майже не змінила спосіб життя пари: вони уникали запрошень на прийоми і банкети, але із задоволенням вибиралися в театри, на концерти і художні виставки.

У жовтні 1904-го П'єр став професором фізики Сорбонни, ще через рік – академіком Французької академії наук. Спеціально для нього в Паризькому університеті створили кафедру

загальної фізики і радіоактивності. А доктор фізики і лауреат Нобелівської премії Марія Кюрі посіла скромну посаду завідувачої лабораторією чоловіка, але була рада й цьому. Всі попередні роки вона працювала з ним без будь-якої посади й платні. Вона займалася улюбленою справою, поруч з нею – кохана людина, в них є діти. Що може бути краще? Ідеальна пара.

... П'єр, переходячи дорогу, потрапив під колеса воза. Безглузда миттєва смерть. Він не дожив місяця до свого 47-го дня народження. Марія прожила без П'єра 28 років, написала книгу спогадів про нього і продовжила наукову роботу з вивчення радіоактивності. У 1909 році відкрився Радієвий інститут, і Марія Склодовська-Кюрі стала директором відділення фундаментальних досліджень та медичного застосування радіоактивності. 1911 року вона одержала другу Нобелівську премію, тепер – із

хімії. В урочистій промові на церемонії нагородження вона, звичайно ж, згадувала коханого чоловіка. Заміж Склодовська-Кюрі більше не вийде. Слова з її щоденника: «Ми були створені, щоб жити разом», – назавжди залишаться присвяченими лише П'єру.

Марія Кюрі померла 4 липня 1934 року поблизу Сансельмоза й була похована на кладовищі у могилі свого чоловіка П'єра Кюрі. Вона трохи більше року не дожила до присудження Нобелівської премії її дочці Ірен і зятю Фредеріку Жоліо за відкриття штучної радіоактивності.

...Марії Кюрі належать такі слова: «Безліч близьких людей не знають або просто забули ту істину, що будь-яке відкриття може стати і джерелом добра, і джерелом зла, що будь-яка речовина, залежно від дози, може виявитися ліками або отрутою, що вогонь є добрим, коли він зігріває, і смертельним, коли спалює все на своєму шляху. Так і ядерна енергія, поставлена на службу людині, може бути як надзвичайно корисною, так і жахливо смертельною. Усе залежить від волі тих, хто її використовує».

P.S. Книжки, щоденники та листи Марії Кюрі з кінця 1960-х років зберігаються у свинцевих коробках у Національній бібліотеці Парижа. До записів не можна торкатися без захисного спорядження ще 1500 років (період напіврозпаду Радію-226 – близько 1600 років). На одному з аркушів зберігся радіоактивний відбиток пальця П'єра Кюрі.

Джерело: phm.cuspu.edu.ua, cbs.poltava.ua.

«Я ніколи не влазила в шкіру своїх героїнь – замість цього надягала на них свою»

● СВІТОВЕ ІМ'Я

28 вересня секс-символу 1950-60-х років, французькій кіноакторці, фотомоделі, співачці й захисниці тварин **Бріжит БАРДО** виповнилося 90 років

Лія ЛІС

Своє перше кохання – Роже Вадима – дівчина зустріла в 16 років. Він побачив її фотографію в журналі та зрозумів, що зобов'язаний її розшукати. Батькам кавалер відразу не сподобався: ні грошей, ні престижної роботи. Але Бріжит знала, як вплинути на них. Вона включила на кухні газ і засунула голову в духовку – подіяло. Православний Вадим був змушений перейти в католицизм. Після весілля вони оселилися у квартирі, подарованій їм батьками Бардо. Вадим значно вплинув на становлення особистості Бріжит – за її словами, він учив її «абсолютно всьому». Пара прожила цілих 5 років, Вадим постачав журналістам усілякі «сенсаційні» історії про дружину – наприклад, заявив, що «для неї оголеність – це приблизно те ж саме, що посмішка або квітка». Він також підкреслював, що у фільмах Бардо не грає, а завжди залишається самою собою.

До 1956 року у Роже Вадима дозріла ідея зняти Бардо у власному фільмі, який би розкрив її «природну неприкриту сексуальність» і чуттєвість, розсунув би жорсткі рамки моральних засад і зробив революцію у світі кіно та за його межами. На його думку «на той час публіка вже дозріла сприйняти щось монументальне за своєю значущістю». Він зняв свій перший фільм – «І Бог створив жінку» (1956). Бріжит зіграла головну героїню, зухвалу й сексуально розкріпачену, яка «борсається» між трьома чоловіками. В Європі фільм шокував глядачів досить відвертими для того часу сценами, одержав негативні відгуки від критиків і був засуджений католицькою церквою за сцени, в яких акторка з'являється оголеною і танцює на столі.

Фільм став провісником сексуальної революції 1960-х років, почалася «Бардома-

Мати такий плакат із Бріжит Бардо на стіні – було за велику честь.

ФОТО: ОЛЬЖА ІЗ САЙТУ TELEGRAPH.UA.

«А молодість не вернеться, не вернеться вона...».

ФОТО ІЗ САЙТУ BBC.COM.

«Сьогодні моє життя цілком присвячене тваринам, і все, що було до цього – не моє».

нія». Відтоді життя жінки постійно було в центрі уваги світової преси. Сама акторка не була готова до такої популярності й галасу – це викликало в неї здивування, бо вона ніколи не вважала себе ані талановитою акторкою, ані красунею.

Під час зйомок фільму «І Бог створив жінку» в неї почався роман із Жаном-Луї Трентіньяном, і незабаром її шлюб із Вадимом розпався. Попри це, вони залишилися близькими друзями й у майбутньому неодноразово співпрацювали. Трентіньян заради Бардо кинув свою

дружину. Пристрасті вирували доти, доки Жана-Луї не призвали в армію. Актриса його не дочекалася. Вона заводила романи один за одним.

Далі жінка закохалася у свого партнера по фільму – Жака Шарр'є. Вони разом знімалися в кінокартині «Бабетта йде на війну». Вона спочатку не планувала нічого серйозного, однак завагітніла. Від розпачу наковталася таблеток, думаючи, що вб'є і себе, і дитину. Але вони обоє вижили.

Останні місяці вагітності акторка провела дома за

«Дизельний локомотив, що його виробляли в Чехословаччині в 1960-70-і роки, отримав прізвисько «Бардотка» за два опуклих бампери на його носі, що своїми формами виразно нагадували груди Бріжит Бардо.

запнутими шторами, практично нікуди не виходячи – будинок був цілодобово оточений натовпом папараці, деякі з них сиділи з фотокамерами на дахах сусідніх будівель навпроти її вікна. Вона була змушена народжувати вдома, побоюючись, що фотографи зупинять машину «швидкої допомоги» або ввірвуться в клініку. Після народження сина Ніколя-Жака 11 січня 1960 року, преса обступила будинок щільною облогою – родина Бріжит чекала на штурм і не була певна, чи зможуть жандарми його стримати.

Акторка змушена була вийти заміж вдруге. Шлюб виявився не найлегшим – навіть до бійок доходило. Тривало це недовго – після офіційного розлучення в 1962-му Бардо погодилася віддати дитину на виховання в родину Жака. «Я була неспроможна піклуватися про себе. Як я могла піклуватися про дитину», – згадувала вона. Влітку 1966-го у кафе

Сен-Тропе Бріжит познайомилася із екстравагантним німецьким мільйонером Гунтером Заксом. Між ними миттєво розпочався роман, і 14 липня того ж року Зак став її третім чоловіком. Церемонія одруження пройшла в Лас-Вегасі. Однак і цей шлюб довго не протривав. Причиною була велика відмінність характерів і способів життя – вона прагнула до простоти й спокою, а він постійно був в оточенні друзів, часто подорожував і відвідував різноманітні прийоми, любив розкіш. До того ж, до Бардо дійшли чутки, що Зак побрався з нею через парі. Врешті-решт взаємна подружня зрада привела до розриву в 1968-му.

В 70-х стало очевидно, що кар'єра Бардо пішла на спад – фільми з її участю ставали менш успішними. У середині 1960-х їй платили багатомільйонні гонорари, а тепер вона в середньому одержувала 800 тисяч франків за фільм. Вона розуміла, що її роль у кіно вичерпана, і настав час піти. «Після 40-ка буде 50, потім – 60. І я не хочу сумувати з приводу того, що мені не пропонують нових ролей. Якщо я не залишу кіно, кіно залишить мене», – сказала вона в той час.

А також: «Мені осточоріло все це кривляння, мені стало зрозуміло, що я – бранка, усунута від дійсних життєвих цінностей. Моє заняття здалося мені незначним, непотрібним, гідним осміяння... Я ніколи не влазила в шкіру своїх героїнь – замість цього я надягала на них свою. У мене було тільки одне життя, і я повинна була прожити його по-своєму!».

17 червня 1973 року Бардо оголосила про завершення кінокар'єри і вирішила присвятити життя боротьбі за права тварин. Відтоді вона ніколи більше не поверталася до кіно, попри привабливі пропозиції багатьох режисерів, і не шкодувала про своє рішення. За її словами, акторська кар'єра відняла в неї найкращі роки життя. Вона ніколи по-справжньому не цікавилася кіно й знімалася, головним чином, для заробітку.

«Жінка, що знялася у всіх цих фільмах, – не я, це хтось інший. Сьогодні моє життя цілком присвячене тваринам, і все, що було до цього – не моє», – сказала вона пізніше.

У липні 1992 року, через спільного друга-адвоката, Бардо познайомилася з політиком Бернаром д'Ормалем. 16 серпня 1992-го, відвідуючи його сім'ю в Норвегії, вони побралися у невеликій місцевій церкві. Цей шлюб триває понині.

«Любов схожа на вогонь – ніколи не знаєш, буде вона тебе гріти чи спалить твій дім!» (Невідомий автор).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

volya.com.ua

Сестра Августа зцілює душу

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення.
Початок – на с.16

Ольга ЧОРНА

Уперше її не цікавили магазини, хоча батьки виділили щедрю «субсидію». Зайшла у старовинний храм. Свята Марія з немовлям на руках дивилася на Надю з тихою печаллю. «Прости», – прошепотіла вона й розплакалася. Хтось поклав на плече руку. Старенька черниця. На обличчі – вселенська смиренність. В очах – мудрість. Темний одяг пропах ладаном. Слова жебоніли, наче тиха молитва:

– У тебе горе, дитинко? Когось втратила?

Надя вперше розповіла про свій гріх.

– Господь – добрий, він прощає і наворачтає нас, грішних, на правильну дорогу. Праведників нема на землі. Але ми можемо покаятися через молитви і добрі справи.

– Як мені далі жити?

– З вірою. І йти за покликом серця.

Черниця благословила Надю і вклякнула перед образом Святої Марії. Може, молилася за її, Надину, душу...

...Після закінчення училища хтось із одногрупниць пішов працювати в освіту, хтось – готувався до іспитів у вуз, хтось – до ве-

«Праведників нема на землі, але ми можемо покаятися через молитви й добрі справи».

сілля. Надя вирішила стати черницею. Це ошелешило всіх. Красуня, модниця, одначка у заможних батьків і раптом... Було помітно, що Надя останнім часом змінилася. Але щоб таке?..

Мати плакала. Батько мовчки ходив, стиснувши руки у кулаки.

– Я йду за покликом свого серця, – мовила тихо, але

твердо.

Петро зупинився. Щось подумав. І мирно, як на свій запальний норів, запитав:

– Ти ж не забудеш нас? Правда?

...Мирське ім'я залишилося у минулому житті. Її нарекли Августою. Сестра Августа молилася, аби небеса обдарували її такою ж мудрістю, вмінням розуміти

й розраджувати, як стареньку черницю зі львівського храму...

...Майже два десятиліття років сестра Августа служить Господу. І людям. Подейкують, вона володіє дивним даром – зцілює душу. Парафіяни шукають у сестри Августа поради, розради та ліків від зневіри. Кажуть: спілкування з нею приносить полегшення.

А вона просто вміє роз-

“

Плачуть, несповиті любов'ю і молитвами. Їхні сльози не дощами випадають – болем.

мовляти з людськими душами. Нанизує слова, немов вервечку. Душі, наче втомлені ангели, причащаються її порадами і розрадами. Здавалося, прості фрази, мовлені устами сестри Августа, скидалися на наївні молитви, створені з людського болю, розчарувань, сподівань... А ще вона радила йти за покликом свого серця. Як колись їй – старенька черниця.

...Сестра Августа упізнала цього чоловіка. Гордій. Поруч – хлопець років тринадцяти. Мабуть, син. Він її також упізнав.

– Надю, – тихо мовив.

– Я – сестра Августа.

– Ти... ви тут через мене?..

– Що привело вас до монастиря?

– Син... Стьопка. Степан. Йому треба робити другу операцію. І з дружиною

біда. Після пологів потрапила до психлікарні. Відтоді хворіє. Хтось прокляв мене... Допоможи... жись... Мені сказали, ви можете. І простіть, що я тоді...

– Якби ж то можна попросити прощення в душ, яким люди не дозволили народитися. Неприкааяні, нехрещені, без імен, вони витають між землею та небом, шукаючи прихистку. Не знають дороги у сні. Плачуть, несповиті любов'ю і молитвами. Їхні сльози не дощами випадають – болем.

– Що ж мені робити? – запитав Гордій.

– Молитися.

– Молитися? Лікарі наполягають на операції. Дорогій. А ви про молитву... про якісь душі. Кажуть, ви маєте дар. Нічого ви не можете! Все це слова. Нічого не варті слова.

– Чому ж ви прийшли сюди, якщо не маєте віри та покаяння? – запитала сестра Августа.

– Я вірю, – тихо мовив Степан.

Сестра Августа поклати руку на худеньке хлоп'яче плече:

– Усе буде добре – лише не втрачай віри. І не бійся операції.

– Вона буде? – кліпаючи очима, запитав Гордій.

– Колись ми привеземо сюди маму, – сказав Степан.

Сестра Августа кивнула головою та усміхнулася...

● ПРИТЧА

Секрет щасливого шлюбу

Чоловік і жінка були одружені понад 60 років. Вони ділилися всім, говорили про все. У них не було один від одного жодних секретів. За винятком... маленької коробочки з-під взуття, яку жінка зберігала на верхній полиці шафи. Вона заборонила чоловікові в неї заглядати й навіть питати про неї

Усі ці роки чоловік навіть не згадував про цю коробку, але одного разу жінка захворіла. Лікар сказав, що в неї немає шансів одужати.

У спробі залагодити всі їхні питання і справи, чоловік дістав із шафи коробку і подав дружині, яка лежала в ліжку. Жінка погодилася, що настав час йому дізнатися,

що знаходиться в коробці.

Коли чоловік її відкрив, він побачив там дві в'язані гачком серветки та пачку грошей у сумі 25 тисяч доларів.

Пояснюючи цей вміст, жінка сказала: «Коли ми збиралися одружитися, моя бабуся повідала мені секрет щасливого заміжжя. Він був дуже простий – ніколи не

сперечатися з чоловіком. А якщо ти починаєш злитися на нього, потрібно тримати себе в руках і залишатися спокійною. В'язати гачком серветку, наприклад».

Чоловік був такий зворушений, що насилу стримував сльози. Адже в коробці було всього дві дорожочіні серветки. Це означає, що дружина сердилася на нього всього двічі за всі ці роки життя й любові! Він ледь дихав від щастя, що охопило його!

«Люба, – сказав він, – ти пояснила мені про серветки, а що з приводу грошей? Звідки вони в тебе?».

Дружина, зітхнувши, відповіла: «Ці гроші, які я заробила, продаючи серветки».

● Я ТАК ДУМАЮ!

«Ти що, найрозумніша?!»

ТОП-10 фраз не з дитинства, а ті, які мене серйозно дратують зараз

Зоя КАЗАНЖИ, журналістка, міжнародний медіа-тренер, громадський діяч, письменниця

Сиджу, «колуваю» свої ментальні рани. Виявляється, я пам'ятаю всі-всі словесні образи і знецінення на свою адресу. Слава Богу, мене не били. От геть змалечку все пам'ятаю. І ще думаю, що точно такий же список образ можна і мені пред'явити.

Колись розказувала своєму давньому другові, що «людина часто для мене закінчувалася після однієї фрази. Бо для мене слова напрочуд важли-

ві!», а він сказав: «Але ж ти не знаєш, після якої своєї фрази ти теж для багатьох закінчувалася». Свята правда, не знаю достеменно. Можу лише здогадуватися.

ТАК ОТ, ТОП-10 ФРАЗ НЕ З ДИТИНСТВА, А ТІ, ЯКІ МЕНЕ СЕРЬОЗНО ДРАТУЮТЬ ЗАРАЗ:

1. «Ти що, – найрозумніша?!»

2. «Ти маєш якийсь поганий вигляд, щось сталося чи просто вік?».

3. «Ти погладшала. Треба худнути».

4. «Ти як з Канади прилітаєш, то якась «запущена», а от в Одесі приходиш до тям».

5. «У тебе що, немає 200 доларів, щоб купити собі нормальну сумку?».

6. «Ну бачиш, не вистачило розуму бізнес зробити, – тепер працюй».

7. «У тебе поганий характер, як тебе вдома терплять?».

8. «У твоєму віці треба онуків бавити, а не про любов писати».

9. «Та то у тебе клімакс. Таблетки треба пити».

10. «Ну, і скільки ти будеш ще їздити взад-вперед, старість не за горами, заспокойся вже».

А у вас що?

«Як не лає, то бурчить, то бурчить, то бурчить, А все ж вона не мовчить, не мовчить...»

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Чому майже завжди йде «війна» між свекрухою і невісткою? Серед усіх відносин у сімейному житті стосунки між цими жінками завжди були найбільш напруженими

Джейсон КРЕЙГ, aleteia.org

Хоча можливо, щоб невістка і свекруха були близькими одна одній, однак дуже-дуже часто відносини між ними – напружені (або й гірше), а тимчасове «перемир'я» порушується кожних кілька місяців. Використання слова «перемир'я» наводить на думку про війну, і це – так: часом ці стосунки нагадують поле бою.

Але чому? Якщо триває війна, то де свекруха і невістка проводять лінію вогню? В чому полягає конфлікт? Здається, відповідь – проста: боротьба йде за чоловіка/сина, стверджує сайт catholicnews.org.ua.

ХЛОПЦІ ПОТРЕБУЮТЬ МАМ

Аби це краще зрозуміти, нам слід спочатку зазначити унікальний зв'язок між матір'ю та сином. Стосовно синів, дослідження показали безумовно, що без відповідної прив'язаності до матері шанси особи чоловічої статі стати гвалтівником чи проявляти інші непорядкованості значно зростають. Стосовно дівчат це – не так. (Дівчата і жінки, загалом беручи, не мають схильності до фізичного насильства так, як хлопці та чоловіки). Тож хоча й часто наголошують, як сильно хлопці потребують татів, які зможуть виховати їх справжніми чоловіками, – правда й те, що у відповідний час, у перші роки життя, саме через материнський зв'язок хлопець вивчає ті уроки, які йому згодяться, коли стане чоловіком. Він навчається правди про любов через її погляд і турботу. Іншими словами, чоловік стає чоловіком, але ми хочемо більше, ніж просто чоловіка: ми хочемо лагідного християнина, і власне мама вкладає цю лагідність

Недарма в українському народі співають: «Чужа хата така, така, така, як свекруха лихая, лихая...».

(англ. – gentle) в майбутнього джентльмена.

Стосовно матері, її прив'язаність до сина також унікально сильно порівняно зі зв'язком мати-донька. Донька, стаючи жінкою, зростає більше схожою на матір. А син, навпаки, не схожий на неї. Він дедалі більше прив'язується до чоловіків і друзів, на яких буде схожий. У підлітковий період він особливо прив'язується до батька. Тому стосунки «мати-син» стають більш віддаленими, навіть якщо зв'язок нерозривний (згадайте про Ісуса, який «покинув» Марію під час публічного служіння для виконання «справ Отця»). Це не означає, що зв'язок стає менш люблячим або менш близьким. Але в певний момент вони пізнають одне одного як чоловік і мама, а не хлопець і мама. Між цим є різниця.

НЕОБХІДНЕ РОЗДІЛЕННЯ

Однак, хоч би яким особливим був цей зв'язок, хлопець повинен «відчепитися від маминої спідниці», бо інакше він ризикує стати «матусиним хлопчиком». Причиною того, що ми називаємо дорослого чоловіка із нездоровим прив'язанням до матері «матиним хлопчиком», є те, що частина процесу змушнення полягає у відповідному відокремленні від материнського нагляду. Якщо цього не відбувається, елемент юнацькості залишається.

Для матерів це може бути важко, бо для синів вони мають особливе місце в своїх

серцях. До речі, вчені виявили ДНК синів, «накопичені» в мозку, серці та інших органах матерів. «Марія зберігала все це у своєму серці...» Нам уже давно відомо, що зв'язок між матір'ю і сином – дуже глибокий; однак ці дані підтверджують, що син буквально зберігається в матері!

Це розділення необхідне для того, щоб чоловік покинув одну жіночу особу – матір і перейшов у єдність з іншою жіночою особою – жінкою. Подружнє життя вимагає повного самодарування, тому чоловік не може зберігати хлопчачої любові до матері, повністю віддаючись своїй жінці. **«Тому покине чоловік батька й матір і пристане до своєї жінки, і будуть вони двоє одним тілом» (Мт 19, 5).**

НЕЛЕГКА НОВА ІСТИНА

Для матерів це розділення є важким. Однак часто відчуття відкинення вона не відчуває до миті весілля, коли маму цілком і повністю «заміняють» у ролі першої жіночої любові в житті чоловіка. Ця мить може бути моментом, коли все змінюється у відносинах між матір'ю чоловіка і його нареченою, бо, власне так і має бути. Саме тому і тоді виникає напруженість: матір – можливо, підсвідомо – звинувачує нову жінку в своєму відчутті відкинутості, а якщо вона ще мала життєву історію зради з боку чоловіка, то ці відчуття можуть пробудитись і призвести до безпричинної злості щодо нової пари.

Нова жінка, зі свого боку,

інколи може відчувати, наче свекруха намагається чинити забагато впливу на сина і відчувати дивного типу ревності або й певну зраду – вона прагне усього його серця! І це стає ще більшою проблемою, якщо син і справді залишається прив'язаним до своєї матері.

Якось ми з дружиною зустріли сусідку біля поштової скриньки і почали обговорювати її нещодавно одруженого сина. «Вона мені насправді подобається, – повторювала сусідка, – але мені просто сумно». Ми не питали її про те, що вона думає про наречену свого сина: ми лише запитали, як у неї справи. Їй було сумно, бо на весільній церемонії вона усвідомила, що її «замінили» в ролі найважливішої жінки в

над ним влади. Вона мала свій шанс, а тепер він виріс. Вона ніколи не повинна говорити зле про його дружину, аби відновити свій зв'язок із сином, а також не повинна нав'язувати йому провину, щоби знову прив'язати до себе, чи робити те, що вона вважає правильним.

Сини повинні прив'язатися до своїх жінок і не сіяти непотрібного напруження. Наприклад, обговорювати з матерями те, чого не обговорювали з дружинами, або шукаючи маминої поради чи згоди, як це роблять хлопчики. Вони повинні поважати і шанувати своїх матерів так, як наказує Бог чоловікам. Вони повинні цілком і повністю віддати себе своїй дружині.

“ **Тому покине чоловік батька й матір і пристане до своєї жінки, і будуть вони двоє одним тілом. (Мт 19, 5).**

житті її сина. Звісно, у неї були дивні почуття до молодої нареченої, яка замінила її. Саме тому вона продовжувала запевняти нас, що їй до вподоби «нова жінка» в житті її сина. Однак саме через неї вона почувалася так.

Ще одна подружня пара розповіла про нові реалії подружнього життя так: «До весілля ми (невістка і свекруха) були наче найкращими друзями. Але після весілля – в сам день весілля – усе наче змінилось, і тепер наші відносини просто драматичні. Я не знаю, що сталося!».

ПРИЙНЯТИ РЕАЛЬНІСТЬ

Тож що ми можемо зробити? Що ж, як відомо, інтерперсональне напруження і сімейні рани важко подолати; але найкращий спосіб зменшити потенційне напруження (попри те, чи «ми» – це наречені, сини чи матері) – це визнати правду і просити про благодать.

Матері повинні прийняти те, що їхні сини – чоловіки. Це означає, що мама повинна в його домі підкоритися його авторитету й більше не намагатися впливати на його вибір і напрям провадження його сім'ї. Вона більше не має

Жінки також повинні поважати своїх свекрух і вдячати їм, що вони подарували їхніх чоловіків. Вони повинні шукати в них наставників і, в найкращому разі, розвивати дружбу з матерями, об'єднану на їхній спільній любові. Й хоча інколи вони можуть відчувати напруженість, однак вони одружилися з чоловіком, який походить із конкретної сім'ї, тому повага тут є важливою. Якщо матір не здатна на такі відносини й не хоче «відпускати» сина – дружина може співчувати їй та зосередитися на взаємній довірі з чоловіком, щоб напруження не перешкоджало їхній подружній єдності й не ослаблювало її. І в усьому цьому ми повинні пам'ятати: на те, щоб чоловік і жінка об'єдналися у священному подружжі, є Божа воля. Ми знаємо, що плодом цього союзу є діти, і що усі ці відносини є добрими і здатними до святості та давання життя. І навіть якщо вони напружені й важкі, думаю, що потенційні перешкоди також створюють нагоду для ближнього зв'язку та більшої любові, якщо ми дозволимо істині й благодаті дати нам світла, аби розгледіти одне одного.

Прийшла свекруха до невістки і каже з порога незадоволеним голосом:

– Йой, у вас у коридорі так темно, як у цигана в дупі.

А невістка:
– І все, то ви, мамо, знаєте, і всюди ви вже побували!

● НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ

НАЙВІДОМІШІ УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ ПРО СВЕКРУХУ ТА НЕВІСТКУ:

- * «Свекруха на печі – що собака на мотузці».
- * «Свекор – грим, а свекруха – уїдлива муха».
- * «У лихої свекрухи і ззаду очі є».

- * «Хто винен? – Невістка. – Так її вдома нема. – А он її сукня висить».
- * «Усі в сім'ї сплять, а невістці молотить велять».
- * «Невістка найбільше їсть, найменше робить».
- * «Брехлива свекруха невістці не вірить».
- * «Невістка – чужа кістка».

● АНЕКДОТИ ДО ТЕМИ

«Купила сумку за 3500 гривень. Чоловіку сказала, що за 200. Свекруха почула, дає мені 200 і каже: «Купи й мені таку ж!».

«Якась надпотужна сила допомогла нам вижити. Напевно, Всесвіт має на нас якийсь план»

ІСТОРІЯ НОМЕРА

Закінчення.
Початок – на с. 1

Інна СЕРГІЄНКО,
yatebeviyna.org

«На лінії вогню я віддав тобі любов мою,
На лінії вогню ти була моєю тайною.
Скажи мені: чому ми живем на лінії вогню?»
Ну не мовчи, не мовчи...»
(«Океан Ельзи»).

ТИХИЙ СУСІД

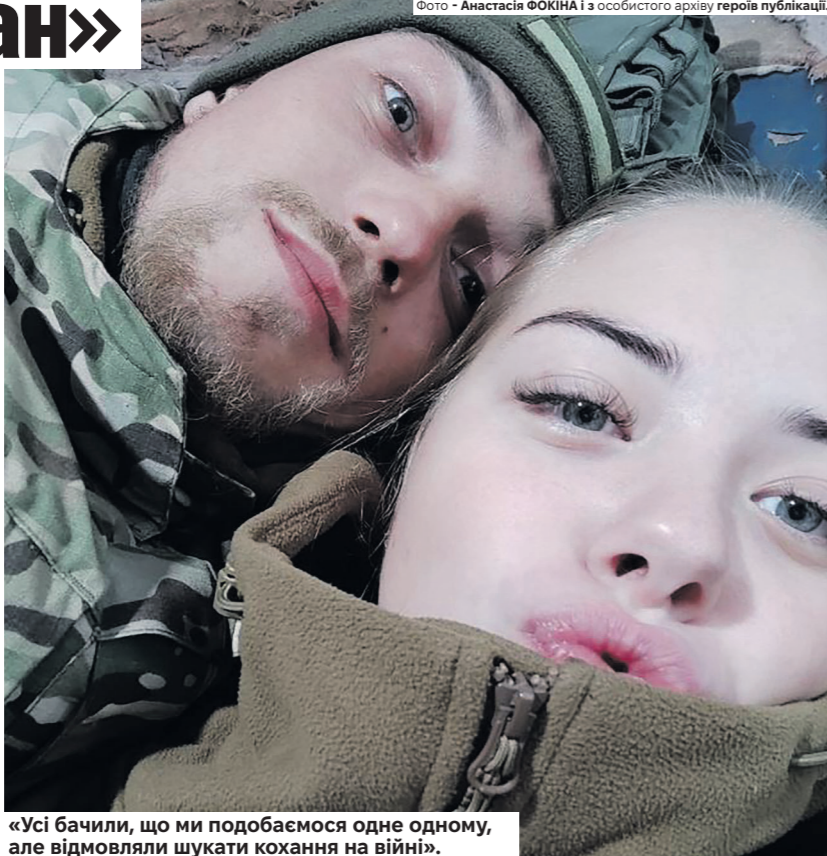
– Коли я була у дев'ятому класі, почалася війна в Україні. Тато пішов до війська, а моє бажання стати лікарем трохи відозмінилося. Я відійшла від ідеї хірургії та замислилася над здобуттям військової спеціалізації. Закінчила школу, пішла навчатися на фельдшера у Львові, а в 19 років підписала контракт на службу в 128-й окремій Закарпатській гірсько-штурмовій бригаді.

За два тижні мене мали направляти на навчання у Десну. Познайомилася із частиною командирів та старшими медиками на місці, для мене звільнили окрему кімнату в гуртожитку. Я заселилася і... заснула. Декілька днів не змикала очей, тоді ж моя колега по кімнаті пішла в наряд. Аж раптом, о десятий годині відчиняються двері, двоє постатей залітають, кидають свої речі, а я в той момент ледве щось розумію. Декілька хвилин – шок у всіх. Як виявилось, це – кімната Дмитра і побратима Дениса. Їх ніхто не попередив, що прибули нові у частину. Тим паче, що в їхню кімнату і що це – жінки. Тому ось так ми познайомились.

Дмитрові тоді було 24 роки, він переїхав пожити на Закарпаття до сестри й приєднався до батальйону. Ще у 20 років вступив до армії – вважав, що це обов'язок кожного чоловіка. Йому завжди подобалися запчастини до автомобілів, з ними він міг проводити всі дні. Тому обрав професію, пов'язану із технікою. Під час служби у нього це більше проявилася любов до механізмів, але вже більших масштабів – танків.

Після знайомства ми продовжували спілкуватися, разом поїхали на навчання у Десну. Мені все було в новинку, тому щовечора я приходила вже до своїх двох друзів і ділилася враженнями.

Я до частини Дмитра приходила на позиції у вільні години, потім

«Усі бачили, що ми подобосямося одне одному, але відмовляли шукати кохання на війні».

Цей курс молодого бійця став для мене новим етапом: рити окопи, перезаряджатися, маскуватися. Найбільше мені подобалося стріляти. Взводний навіть запропонував залишитися на Десні інструктором із медицини, але я не відходила від своєї мети. Мене чекав фронт...

«ХОДИ НА ЧАЙ»

2021 року я вирушаю в АТО. Ми були в Донецькій області, поблизу села Павлопіль, за 30 кілометрів від Маріуполя. Місто тоді жило спокійно, а у нас постійно були обстріли. Звикнути до життя в окопах і бліндажах було першим викликом.

У нас був режим тиші, але ми були живими мішеннями, бо ворог його не дотримувався. За дев'ять місяців становивше тільки погіршувалося. Нас розділили на дві позиції, Дмитра я інколи бачила. У той момент я була злякана, не розуміла, як жити у бліндажі, боялася мишей, а він просто приходив і тихим голосом говорив: «Ходи на чай».

Між нашими з Дмитром позиціями була відстань у 500 метрів. Ми ходили і різні зміни чергування, тому більше переписувалися. Він став для мене найбільшою підтримкою в армії, тому що тиск старшого покоління (особливо жінок) був значним. Усі бачили, що ми подобосямося одне одному, але відмовляли шукати кохання на війні.

Я до частини Дмитра приходила на позиції у вільні години, потім

кала Діму. Нічого більше не хотіла: ні їсти, ні спати...

Вночі ми вирушили далі. Танк, на якому я була, зламався, тож ми пересіли на інший – без медичного рюкзака та особистих речей. У мене почалася ще більша тривога. Що ж я буду робити без медичної сумки, препаратів? Навіть зарядки до телефону не було! Пристиснула свою аптечку і їхала під обстрілами. У цей час Діма із побратимом за декілька кілометрів копали яму, саме не окол, а яму, за їхніми словами, рахуючи прильоти по наших танках.

«ЧОМУ ТИ УСМІХАЄШЬ?»

Заправка, приліт, ми біжимо у полі. Чумо по розрядженій рації, що росіяни починають обстрілювати більше. За десять кілометрів пересіли в артилерійську машину, де я почула українську. Снаряди летіли далі, нас глушило, тоді вибігли й падали на землю. Побратими мене запитували: «Чому ти посміхаєшся?». У відповідь я тільки ще більше посміхалася.

Вночі ми зустрілися із повним складом батальйону, там був і мій Дмитро. Десь о п'ятій ранку вирушили на трьох танках і БМП до Токмака. В оптиці побачили, що наближаються об'єкти із намальованою буквою Z. Тоді ще ніхто не знав її значення. Почали стріляти, я спустилася на зад танку, відчувала трохи тепла від Дмитра, і все. Пам'ятаю тільки вибух...

Наші медики завезли мене в лікарню у Запоріжжі. У мене був череполоманний, особливо, права частина. Братомою мозку, зламана рука, зміщений таз, ще й до всього я була в комі. Через інтернет лікарі змогли знайти моїх родичів за військовим квитком, який зали-

в мене проводив. Якраз це було літо, все квітло, ставало зелено, і він зі мною сидів на лавочці в окопі. Одного разу він наткнув у повідомленні: «Давай вже будемо ходити за руці між постами».

З того моменту любовна історія почала більше розгортатися. За кілька місяців Дмитра перевели на пост сержанта до моєї позиції – це більше часу почали проводити разом. Він змушував мене одягати ватні штани, бушлат, проявляв турботу. Я часто готувала на всю бригаду, навіть навчилася варити сирний суп.

МИ ПІШЛИ В БІЙ ПЕРШИМИ

20 лютого 2022 нас зібрали у частині, командири попередили про цілі бригади, дали декілька годин, і ми всі виїхали потягом у Дніпро. Зайвих питань ніхто не ставив. Далі був полігон, шиккування та перші ночі без сну.

Зранку зайшла до хлопців на шиккування, і в той самий же час почалися обстріли. За командою начальника штабу почалася евакуація з речами на вихід. Вперше я їхала на танку. Чесно кажучи, по-іншому собі це уявляла з фільмів. Завжди хотіла покататися, але не за таких обставин. Ще 4 дні ми провели у польовому ангарі під Запоріжжям – місцеві жителі дуже допомагали, приносили хліб, цигарки хлопцям. А я все очима шу-

шився у кишені. У цей же момент Дмитро був із контузцією в іншій лікарні.

ПІД НАРКОЗОМ УЯВЛЯЛА КАБЛУЧКУ

Через 10 днів я вийшла з коми. Усі вважали, що це – чудо. Я нічого не чула, не відчувала болю, але дуже хотіла жити. Розплющила очі, точно пам'ятала, що я бойовий медик і розуміла, де перебуваю. Думала, що тільки рука зламана, а виявилось, що це важка травма голови.

У березні мене перевезли до іншої лікарні, зробили ще декілька обстежень. Тоді Дмитро вже дізнався, що я жива. За місяць виявили проблему із диханням, адже я не могла говорити. Ми годинами листувалися!

Коли мене готували до операції, прийшло повідомлення на Вайбер від Діми із фото обручки й питань, чи я вийду за нього. Зі швидкістю звуку я написала омріяне: «Так!», і поїхала на операцію вже як наречена. Дивилася на руку під наркозом, щоб не відчу-

«Через 10 днів я вийшла з коми. Усі вважали, що це – чудо. Я нічого не чула, не відчувала болю, але дуже хотіла жити».

«Я купила перуку, зателефонувала, щоб нас терміново розписали».

вати страждань, і уявляла каблучку.

За місяць ми вперше зустрілися у Вінниці. Ще не розмовляючи, ми тишилися, що можемо один одного фізично бачити і відчувати.

Між операціями у мене був місяць перерви, Дмитру надали відпустку в десять днів. Раптом помирає моя бабуся, але ми вирішили скористатися можливістю й одружитися у РАЦСі в кінці червня. Я купила перуку, зателефонувала, щоб нас терміново розписали, і попросила дозволу в дідуся.

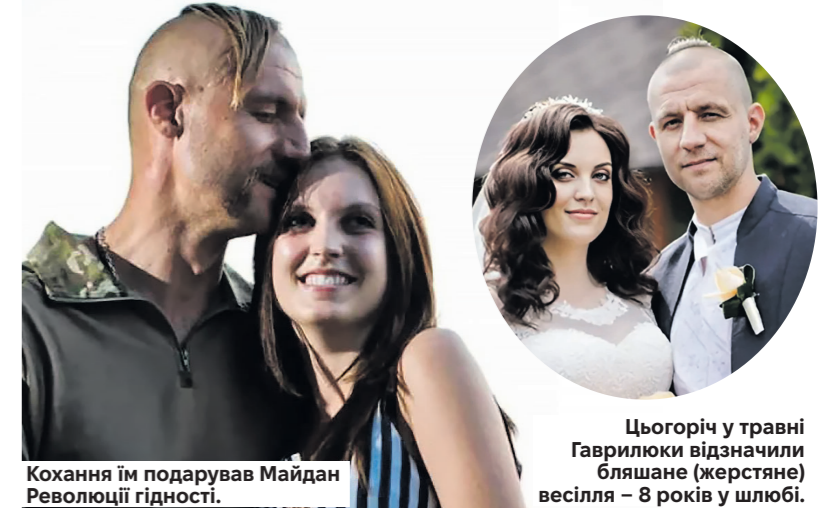
...Після 15 операцій в Україні та в Німеччині я почала дихати. Ми почали дихати разом, коли вже ніхто не вірив. Потім – відновлювали слух. Після контузії та сімейних негараздів чоловік доглядає мене і маму.

Ми повернулися у батьківський дім у Львівській області, проводимо заходи сонця із трьома котями, мріємо про дочку і своє житло. З трепетом у душі чекаю з війни тата і наших побратимів. Загадали собі повинчатися на... Перемогу.

Через різницю у віці називав кохану «школяркою»

ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Колишній народний депутат України Михайло Гаврилюк, якого називають ще «козак Гаврилюк», був активним учасником Євромайдану та вирізнявся своєю незвичайною зовнішністю. Саме там він і зустрів своє нове кохання, яке було молодшим за нього на 14 років

Катерина ЛЮБИМОВА

Як розповідає інтернет-видання «Телеграф», 22-літня Ярина Хемій тоді була студенткою Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. В одному з інтерв'ю вона розповіла, що за часів Євромайдану допомагала на кухні 4-ї сотні «Самооборони Майдану», до якої входив Гаврилюк. Дівчина каже, що він одразу здався їй справжнім чоловіком. Михайло «зачепив» її тим, що, на відміну від інших чоловіків, спочатку зовсім не звертав на неї уваги.

Ярина зізналася, що чим частіше приходила на кухню, тим більше розуміла, що робить це заради Михайла, і це її... лякало. Згодом екснардеп став виявляти до дівчини знаки уваги

– їхні стосунки стали романтичними. Різниця у віці Ярину не лякала, оскільки, за її словами, їй завжди подобалися старші чоловіки. Коли козака Гаврилюка затримав «Беркут», Ярина усвідомила, що закохана в нього. І зізналася в своїй почуттях...

У травні 2016-го вони відіграли весілля. Михайло ласкаво називав дружину «школяркою», оскільки на момент одруження їй було 22 роки, а йому – 36. Але різниця у віці не завадила їм збудувати шлюб, який триває вже 8 років.

У жовтні 2016 року Ярина подарувала екснардепові дочку, яку назвали Златою. Також Михайло Гаврилюк має сина

Максима від попередніх стосунків. Дружина колишнього нардепа активно веде сторінку в соціальних мережах. У Facebook, зокрема, вона ділиться публікаціями, висвітлюючи головні події в Україні, воєнні злочини росіян. На своїй сторінці в мережі Instagram вона ділиться особистими фотографіями та розповідає підписникам про улюблених фільми та книги.

Минулого року Ярина відвідала Чехію та Австрію, а нещодавно опублікувала фотографії з Естонії, розповідаючи про свою побудову та «мійнуси» цієї країни.

Увага! Нова акція* – країни Європи!
ПРИЗОВИЙ ФОНД 367 000 ГРН

Й	Ю	І	Ч	У	О	Ц	Щ	М	Е	П	В	З	І	К	Г
І	А	Н	І	Т	А	Л	І	Я	В	А	Ь	І	Л	Д	
Ч	Х	З	О	Д	Т	І	Р	Г	Т	Р	Б	І	Х	К	Н
Д	Ф	І													Ь
Р	Ш														К
Н	А	Л													Ь
А	Н	У													К
З	Ц	Ю													Ь
І	І	Л													Ь
Б	Я	І													Ь
С	Є	В	Ч	Л	М	З	І	С	П	А	Н	І	Я	Н	О
Ф	М	А	Р	Г	Р	Е	Ц	І	Я	С	І	А	Б	І	Р
Е	А	В	Д	В	Б	Ч	І	Є	Є	Я	Л	С	Ц	Ь	І

НЕГАЙНО ЗАТЕЛЕФОНУЙТЕ І ПОВІДОМТЕ ПРО СУМУ ВАШОГО ПРИЗУ!*

0-800-21-45-37

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стационарних і мобільних телефонів у межах України (понеділок – субота з 09:00 до 19:00)

Відгадайте, телефонуйте, перемагайте, ТОМУ ЩО ЦЕ РЕАЛЬНО!

Знайдіть 5 назв країн Європи (одну ми вже знайшли для Вас) та миттєво отримайте приз!***

ВРУЧЕННЯ ГАРАНТОВАНО!*** КОД УЧАСТІ: 264584

ГАРАНТІЯ 367 000 ГРИВЕНЬ «Пропонуємо Вам взяти участь в акції* 2024 року та отримати цінні призи на суму 367 000 грн, зокрема, головний приз – 277 000 грн. Вручення цього призу буде проведено під контролем спеціальної комісії, згідно з умовами маркетингової акції».

*Мастерство на увазі маркетингова акція. **Маркетингова акція проводиться з 14.12.2023 до 27.12.2024 рр. на всій території України, крім тимчасово окупованих територій. Результат маркетингової акції буде визначено 27.12.2024 р. в м. Києві. Детально про умови маркетингової акції та місце її проведення Ви дізнаєтеся з окремого листа. Призовий фонд маркетингової акції становить 367 000 гривень. Дана маркетингова акція не є розіграшем, лотереєю, грибом (в тому числі азартним або шашками, заломом, що проводиться на гривному, казино або гартуванні) або іншим чином без секвенціальності конкурсів у розважальній галузі. ***Відповідно до законодавства України. Відповідно до законодавства про сприяння розвитку маркетингової акції. Відповідно до законодавства про сприяння розвитку маркетингової акції. 14-денний термін – гарантований термін отримання клієнтом свого конкурсу і вибору даними клієнтом інформаційного характеру для подальшої участі в маркетинговій акції. Контактний номер: (044) 363 96 25 (кількість послуги згідно з тарифами ПАТ «Київстар»). ШІЛКИ ДЛЯ ПОВІДОМЛЕННЯ. ***За умови замовлення товару з сайту. © ТОВ «Безкоштовні послуги», а/с/П/ 127, м. Київ, 03300-2024 р. SA_CNT_CS_PAMARKETING_07/24/24

«Моя єдина поразка на жіночому фронті – це принцеса Діана»

Фото із сайту cnn.com.

Має гроші, то й цілують. А ось Діані гроші не потрібні були.

● **НА ПЕРШИХ РОЛЯХ**
78-літній кандидат у президенти США Дональд Трамп, який керував Америкою з 2017-го по 2021 роки, був тричі офіційно одружений. У нього – п'ятеро дітей і вісім онуків. Хоча всі знають, що він – великий ловелас, і мав незліченну кількість подруг модельної зовнішності. Про найвідоміших з них розповімо в цьому номері

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

ДРУЖИНИ

Івана Зельнічкова

Перша дружина Трампа, яка провела з ним 15 років і народила майбутньому президенту трьох дітей – доньку Іванку та синів Еріка та Дональда, завжди була жінкою авантюрного складу, до пари чоловікові. Родом із соціалістичної Чехословаччини, Івана швидко оцінила всю красу капіталізму, переїхала до Канади, а потім – і в США. В еміграції вона любила розповідати про те, що була членом збірної ЧССР з фігурного катання, хоча ніяких офіційних підтверджень цього факту немає. Та й в Олімпійському комітеті про таку жінку ніколи не чули. Одруження з Трампом круто змінило її життя, але не змінило характеру. Коли в 1990 році з'ясувалося, що Дональд «плутається» з молодою американкою Марлою Мейплс, Івана негайно подала на розлучення. Ще й відсудила у невірному чоловіка 25 млн доларів, правда, з умовою, що

нічого компрометуючого про колишнього супутника життя журналістам не розповість. На відвойовані гроші Зельнічкова відкрила свою фірму з торгівлі предметами розкоші та ювелірними виробами. На жаль, у липні 2022-го 73-літня Івана померла від тупого удару після падіння зі сходів у своєму будинку.

Марла Мейплз

Розлучниця Марла і стала 1993 року другою дружиною Трампа. Вона і до того була відома в США як актриса, ведуча мюзиклів і спортивних заходів, волонтерка та журналістка. А вже шикарне весілля з бізнесменом остаточно зробило її відомою на всю країну. Правда, щасливого шлюбу у Дональда і Марли не вийшло, хоч у ньому і народилася донька Тіффані. Уже 1999 року вони розлучилися. Причини розлучення сторони не розголошували. Марла тільки сказала багатозначне: «Не все те золото, що блищить», а Трамп

«**Дональд Трамп не приховує, що на першому місці для нього завжди була робота, а не дружина.**»

у 2008 році заявив, що Івані та Марлі було важко миритися з тим, що на першому місці для нього завжди була робота, а не дружина.

Меланія Кнавс

Після невдалого шлюбу з американкою Дональд знову взяв у дружини слов'янку – словенську модель, яка в різний час з'являлася на

сторінках Vogue, Allure, Sport Illustrated та GQ. Меланія стала місіс Трамп 2005 року, хоча стосунки пари почалися ще 1999-го. Історія замовчує про те, чи було щось між ними, поки бізнесмен був одружений.

І поки що цей шлюб, в якому 2006 року з'явився син Беррон, виглядає досить міцно. «Сміття з хати» пара не виносить, а Меланія відгукується про чоловіка виключно в позитивному ключі: «За Дональдом – як за кам'яною стіною!». І це попри те, що ЗМІ постійно приписують Дональду постійне «стрибання у гречку». Принаймні, чотири жінки заявили в суді, що він все у неї добре.

НАЙВІДОМІШІ ПОДРУГИ:

Кара Янг

На початку 90-х Трамп недовго зустрічався з моделлю Карою Янг.

– Він – щедрий і добрий, але часом смішний і недалекий, – згадувала вона. Проте незабаром Кара вийшла заміж за іншого мільярдера – Петра Георгіопулоса. І з того часу все у неї добре.

Карла Бруні

Італо-французька співачка і модель познайомилася з Трампом на благодійній вечері. За чутками, далі цього знайомства їхні стосунки не розвинулися, але сама Бруні говорила про роман. Причому сказала, що в якийсь момент їй просто «набридли моногамія»... Після розставання з мільярдером, вона вийшла заміж за президента Франції Ніколя Саркозі.

Вікторія Здрок

Американська актриса

Івана Зельнічкова подарувала 45-му президенту США трьох дітей.

Через кілька років Марла заявить: «Не все те золото, що блищить».

Завдяки Меланії, Дональд Трамп у віці 60 років став уп'яте татом.

і фотомодель українського походження. Із нею в Трампа було одне з найгучніших розлучень.

Роуенн Брюер

Трамп захопився дівчиною на вечірці у нього вдома. Після цього почався «квітково-цукерковий» період у їхніх стосунках, діаманти, подарунки у вигляді приватного вертольота та інших об'єктів нерухомості. Але, на жаль, пара швидко розійшлася.

Габріела Сабатіні

Стосунки Трампа з цією відомою тенісисткою тривали рівно місяць.

Інгрід Сенхейв

Трамп, як відомо, завжди віддавав перевагу дівчатам з модельною зовнішністю. Відносини з Інгрід ні до чого не зобов'язували – пара вирішила, що їм цього достатньо. До того ж їхній зв'язок розвивався, коли Трамп був одружений із Марлою Мейплз.

НЕРОЗДІЛЕНІ КОХАННЯ:

Принцеса Діана

Після її розлучення з принцом Чарльзом у 1996-му,

І Дональд Трамп у часи Принцеси Діани був не тільки багатий, а й красивий.

Трамп засипав Діану букетами квітів, кожен з яких коштував цілий статок.

– У неї була чудова шкіра. І дикий характер, але це вже – деталі... Діана – моя єдина поразка на жіночому «фронті», – згадує Трамп.

Проте, кажуть, із Діаною у грубуватого американця й не було шансів, бо... мали занадто різне виховання.

Данні Міноуг

До австралійської співачки Трамп відчув інтерес, уже будучи одруженим із Меланією. Але Міноуг швидко дала зрозуміти, що відносини з одруженими чоловіками їй мало цікавлять і відкинула всі його залицяння.

Як можна повернути долю за допомогою... капців

● ТЕПЛА РОЗМОВА

Закінчення.
Початок – на с. 16

Наталка ДІДЕНКО,
метеорологиня, телеведуча,
блогерка, авторка історії
«Кімнатні капці»

Траплялися й інші моделі. Їх плели гачком чи на спицях. І там у районі п'ятки вже з'являвся задник.

Вони були м'якими, проте незручними, адже треба було їх одягати, як шкарпетку. А після розтертої новим взуттям ноги чи після втомлених підборів не хотілося нахилитися – хотілося одразу шльопанців.

Закритими також продавалися капці типу «прощай, молодість».

Типові для дворових пенсіонерів, у них старші люди сиділи на лавочках та ходили в магазин по хліб. Тканини на таких тапках були сірими чи в безрадісну клітинку.

Молодші люди з таких наспіхалися, що – цілком зрозуміло.

Рідкісним шиком були кімнатні капці на тоненьких підборах, із пухнастою рожевою (чи іншого кольору) кулькою спереду, в стилі пін-ап.

Вони траплялися у старих голлівудських фільмах, на сатиричних побутових малюнках у журналі «Перець», їх носили Мерилін Монро, Еллочка-люджерка, дружини партійних функціонерів, тобто, такі капці були з буржуазним духом, а, отже, чужі соціалістичній дійсності.

До того ж, вони були непрактичними, самі розмісте: паркет, кухня, підбори, пушок...

Між іншим, у мене одного разу з'явилися подібні капці. Лікар-ортопед якось порадив мені навіть вдома ходити в такому взутті, щоб п'ята опинялася на невеликому підвищенні.

Ходити у вуличному взутті по хаті якось не випадало, і я купила модифікацію капців «пін-ап» – вони були справді спереду з пухнастою хутряною кулькою, проте не на підборах, а на танкетці. І корисно для здоров'я, і гостей можна було пристойно зустрічати.

Проте вони недовго в мене протрималися – бо одну кульку розшарпав кіт, а іншу надгризла міль. А з облізлим хутром, самі розумієте, навіть у поїзд не візьмеш.

Коли цунамі голлівудських

“**Якщо хочете подарувати капці, то просто запропонуйте їх у вас купити за символічну плату – 1 гривня!**

Жінці, яка мріє зустріти домашнього чоловіка, потрібно придбати затишні м'які капці.

фільмів накрило телепростір зруйнованого СРСР, мода почала мінатися.

Замість кімнатних капців дівчата й жінки почали вдома носити білі шкарпетки. Це було стильно, зворушливо і дуже по-західному.

Проте в помешканні голлівудської героїні, навіть зі скромним бюджетом, явно хтось регулярно прибирав у хаті, а в реальному житті так часто і ретельно мити підлогу, щоб шкарпетки залишалися ідеально білими, не виходило.

Хоча я знала таких людей, і це навіть були мої друзі.

Коли вони, молода сімейна пара, почали жити в орендованій квартирі і до них вперше навідалася у гості мама дружини, вона була в шоці. Про що мені згодом голосним шепотом повідомила: «Ти уявляєш, вони ходять у квартирі у білих шкарпетках!».

Я думаю, що навряд чи це була данина голлівудському кіно, просто в них тоді якраз народилася дитина, у них було завжди дуже чисто.

І справді – ходити у шкарпетках набагато зручніше, ніж у капцях.

Дісталися капцевої індустрії й... східні мотиви.

Капці траплялися із парчі, розшиті золотистими та сріблястими нитками, з перлинками, блискучими камінцями, із гострими загнутими вгору носачами.

Мені колись подарували такі, і я ледь не повернулася, зачепившись гострим носком за килимок.

Такі капці, видно, створені для неспішної ходи прохолодними коридорами східного палацу, а не біганиною по хаті, запізнюючись на роботу чи кудись на зустріч. Але красиво, правда.

Коли в наше життя ввірвались євроременти, і почала з'являтися підлога з підігрівом, у багатьох взагалі відпала потреба у тапках – босими ногами було дуже приємно ходити, особливо – влітку. Та й лікарі радили торкатися підлоги босою ступнею, так би мовити, без «посередників».

У буремні 1990-ті до нас завітало диво китайського

«легпрому» – гумові шльопанці.

Гума була твердою, як дерево, не гнулася, а лише тріскалася, обов'язково чорного або темно-синього кольору, їй не були страшні калюжі, грязюка та будь-які естетичні умовності.

Страшно уявити, в яких умовах і ким виготовлялося таке взуття.

Але, попри погану якість та жахливий естетичний вигляд, їм все ж були притаманні зручність, дешевизна та легкість.

Зараз такі капці найчастіше можна побачити у відео на ногах бідних мешканців країн «третього» світу та наших дачах чи садибах, коли їх так зручно одягнути на товстезні шкарпетки і на коротко вискочити навіть взимку на вулицю.

Від первісних дикунів до витонченої сучасної цивілізованої людини – подібну еволюцію пройшло повсякденне відпочинкове взуття.

На арені з'явилися модні «крокси»!

Взуття із силікону чи якісної гуми, яке довело функцію «шльопанців» до абсолюту. У

Чому не слід ходити у чужих капцях?

● НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Прикмети наших пращурів

Лія ЛІС

ПОВІР'Я ПРО НОВІ КАПЦІ

• Якщо самотня жінка або чоловік куплять капці, які їм сподобалися, то цим вони повернуть свою долю. При цьому тапки потрібно заховати, щоб ніхто їх не бачив і не одягав.

• Якщо жінка хоче зустріти ділового та багатого обранця, то їй слід купити чоловічі шкіряні капці. Жінці, яка мріє зустріти домашнього чоловіка, потрібно придбати затишні м'які капці.

ДАРУВАТИ ТАПКИ

• За прикметами, не можна дарувати капці на день народження або Новий рік. Це обіцяє розлуку з людиною, якій був зроблений подарунок. Якщо хочете подарувати капці, то просто запропонуйте їх у вас купити за символічну плату – 1 гривня!

ХОРОШІ ПРИКМЕТИ

• **Знайти тапки** – це знак, що передвіщає появу чогось хорошого в житті. Якщо самотня людина натрапила на таку знахідку, то незабаром знайде свою другу половинку.

• **Втрата кімнатних капців.** Згідно цієї прикмети, втрата нових або поношених тапок звільнить вас від тяжких відносин із людьми.

• **Те саме можна сказати й щодо обов'язків:** якщо ви займаєтеся чимось нецікавим і давно хотіли б з цим порвати, то така можливість скоро з'явиться.

ПОГАНІ ПРИКМЕТИ

• **Доношувати капці за померлим.** Є прикмета, яка не віщує нічого доброго: той, хто носить тапки небіжчика, сам ризикує незабаром загинути. Якщо колишній власник взуття помер від хвороби, то вона може перейти й до спадкоємця.

• **Також не можна ходити в чужих капцях,** щоб не перетягнути на себе чужі проблеми, вважали наші пращури.

«кроксах» стали ходити вдома, на вулиці, на пляжі, в подорожах, навіть у музеях та театрах. Вони однаково доречні влітку та взимку, бо крокси стали виготовляти навіть із хутром всередині.

На відміну від дешевих, стилю базарів 1990-х років, отих капців із твердуючої, як дерево, гуми, що стали образом провінційної бідності та маргінальних можливостей, «крокси» завдяки вдалому «промо», кольорам і багатофункціональності, отримали статусність і беззаперечну популярність. Хоча все ж дивує їхня, як на мене, перебільшена вартість.

Варто також пригадати в'єтнамки – дуже популярне взуття на пляжах, коло басейнів, вони також можуть мати домашній статус, проте все ж у квартирах в'єтнамки скоріше бідні родичі, ніж очільники родинного взуття.

Тому, як на мене, перше місце в домашньому «капцевому» рейтингу залишаємо за шкарпетками, друге почесне віддаємо старим звичним шльопанцям, а на третє місце все ж успішно прорвалися модерні «крокси».

А в чому ви зараз сидите вдома?

Напишіть нам: 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

• **Сплутати правий із лівим.** Якщо таке сталося, то чекайте, що незабаром дізнається: колеги або друзі розпускають про вас неприємні чуточки.

• **Не варто ходити в одному тапкові,** бо, за давньою прикметою, якщо людина так ходить, то вона ризикує залишитися сиротою.

• **Старі капці.** Вважається: від кімнатного взуття, що відслужило своє, слід позбутися. Насамперед це стосується старих, дірчастих капців, наголошує **beztapok.com**. Якщо цього не зробити, то незабаром можна захворіти.

ДО ЧОГО СНЯТЬСЯ ТАПОЧКИ

• **Побачили в сновидінні капці** – змушені будете відпочивати. Можливо, вас звільнять з роботи чи вийдете на пенсію.

• **Приснились старі, поношені домашні тапки** – ви ризикуєте втратити кохану людину.

• **А нові, кімнатні капці у сновидінні обіцяють інтрижку на стороні, з одруженим чоловіком (жінкою).** Щоправда, цей зв'язок принесе більше розчарувань, ніж позитивних емоцій. Тож не розмінюйтеся на дрібні інтрижки!

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«Ходить завжди так, ніби за вами йдуть троє чоловіків» (Оскар де ла РЕНТА, американський модельєр).

Спадщина від «Сеньйори»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

На дзвіниці у селі полохливо вдарив дзвін.

– Ще по одній душі подзвіння, – лякливо роззиралися по боках односельці, які збилися до гурту біля сільської крамниці, – по кому ж завтра проб'є остання година?

– Хай з Богом спочиває, – порушила мовчазну тишу миловидна жінка. – Чого гріха таїти, немає сьогодні добра в селі, одне лишень лихо з бідою приходять

Григорій ПОЛІЩУК, член Національної спілки журналістів України

Раптом біля гурту молодичь з торбою харчів від крамниці з'явився хлопець.

– Сергійку, – котрась із них гукнула юнака, – кажуть, ти небіжчицю привозив із вокзалу?

Молодик зупинився і вразив усіх новиною:

– Не повірите, діти тітки Ярини, які саме приїхали її зустрічати, зникли, як тільки вона повідомила їм неприємну новину: приїхала з Італії без грошей та ще й зі страшним діагнозом – онкологія. І що мене найбільше обурило: не хотіли матері везти до рідної хати. Коли побачив, як вона одиноко стоїть під холодним дощем на майдані, вирішив завезти її у село.

Хлопець на хвилю замовк і почав оповідати далі:

– Ось, скажи мені, Сергійку, – звернулася вона до мене, – як так могло статися, що вони зараз, усі двоє, відвернулися від мене. У свої молоді 40 років поїхала за кордон копійчину їм заробити. Трудилася дуже тяжко. Знаєш, як в тій пісні співається: «На чужині, на чужині, короткі ночі, довгі дні...». Їздила на заробітки не один десяток літ. І завжди відчувала там себе лиш нещасною заробітчаною, не раз плакала цілими ночами. Там, за кордоном, світ був чужий для мене, страшний і невдячний. Але я ніколи не скаржилася на це своїм дітям. Навпаки, старалася ретельно причепуритися, щоб не бачили, яка я виснажена, але під очима ніколи не стиралися сині смуги важкої втоми. І ось маєш, ось таку отримала від них «подяку». Що ти на це скажеш?

– Думаю, тітко Ярино, ви надто

Фото із сайту adobe.com.

«Тітко Ярино, ви надто опікувалися своїми дорослими дітьми, вони ж вимагали від вас лише одного – грошей».

опікувалися своїми дорослими дітьми, вони ж вимагали від вас лишень одного – грошей. Легкі гроші змарнували їх як особистостей, а надмірна праця підірвала ваше здоров'я.

– Твоя правда, – і моя пасажирка ще дужче заридала...

– Ось та велика життєва скверна від дітей і лягла зарубкою на її вразливе материнське серце, – скрушно захитали головами сільські молодичі...

“

Діти тітки Ярини, які саме приїхали її зустрічати, зникли, як тільки вона повідомила їм неприємну новину: приїхала з Італії без грошей та ще й зі страшним діагнозом – онкологія.

Не могла «Сеньйора», як її називали у рідному селі, витримати оту злість від своїх дітей, чвар, колотнечі і пішла до «брами раю». Сусідка на ранок побачила її мертвою, повідомила про це місцевого священника й терміново викликала дітей із міста.

Отець Іван, зібравши хористів, вирушив до хати покійниці. Та коли відчинили двері, усі заціпеніли: біля порогу лежало бездиханне тіло їхньої односельчанки. А по кімнаті, наче ті круки, нишпорили, відкриваючи усі шухляди, тумбочки двійко дорослих дітей. Шукали скарб, материнську спадщину, ретельно висипаючи увесь дріб'язок на дерев'яний настил.

– Ти диви, яка скнара, – гукав до сестри брат, – прикинь, ніякої зазначки не залишила по собі.

– Безсоромниця, як вона могла так із нами вчинити, – докидала до братових слів і своє їдке глузування сестра. – І ламаного гроша немає, щоб купити те корито, що труною зветься, щоб вивезти з хати.

Від докорів матері перейшли до зтяжної суперечки за спадщину.

– Слухай, братику, а може наша «добра» матуся вже все тобі переписала: і хату, і господарські споруди. Я,

наприклад, ні заповіту, ні акту дарування не знайшла. Ти добре вмів підлещуватися до нашої неньки, особливо – на людях!

– Ти що, сестричко, з глузду з'їхала?! Нічого такого не було! А ось матір тобі більше дорогих гостинців з Італії привозила і похапцем купу грошей давала при зустрічах. Моя дружина усе вивідає, як би ти не маскувалася!

– Братику, мій любий, твоя фіфа, маю на увазі твою дружину, хай краше очі розплющить, коли підглядає: ці гроші мені мати давала на серйозну операцію, а не для збагачення!

І ще довго тривала б суперечка, якби з-за порогу не відгукнувся священник.

– Люди, – звернувся він до них, – хіба це по-Божому?! Ви вже ділите

спадщину? Чи у вас залишилося хоч щось людське? Йдучи до вашої світлиці, хористи мені розповідали, як Ярина пестила вас і гляділа. Вона собі зайвий раз цукерку не купила, усе вам віддавала, щоб ви не знали ніяких житейських прикрощів. Замість того, щоб прибрати у хаті, де вас матір годувала, ставила на ноги, ви повивертали усе догори дригом і затіяли безглузду сварку. Схаменіться!

Усі принишкли, здавалося, ось-ось стеля впаде на голову. Діти стояли осторонь від людей. Стояли, як німі, втупивши свої пожадливі очі в дерев'яний настил підлоги.

Отець Іван вів свій монолог далі:

– Якщо до матері, як такої не маєте поваги, то хоча б до її сивої голови майте таку. Грішники ви, та й годі!

Син оговтався і став супроти священника:

– Отче, робіть свою справу і не заважайте нам розібратися зі спадщиною!

Та коли побачили одностайний гнівний осуд односельців, котрі прийшли до покійної попрощатися, швидко зібралися й чкурнули на своїх куплених на матеріні гроші автомобілях.

Яксь жіночка обернулася до них і крикнула вслід:

– Диявол «замурував» вам очі й вуха, ви стали, наче сліпі та глухі. Хіба вам серце не болить, адже у батьківську хату прийшло таке страшне горе...

Священник взяв хреста і, змахнувши ним на дорогу, гаряче промовив:

– Святий Боже, дай їм здоровий глузд. Наверни безсоромників до покання...

Настав ранок. Звідусіль зійшлися односельці, знайомі, приїхали далекі друзі, щоб віддати останню шану Ярині. Не було тільки дітей. Стояло село у молитві:

– Хай твоя добра душа, Ярино, відійде у рай...

Після похорону по селу, по прилеглих районах пішов поговор, як діти, переступивши через тіло матері біля порогу, ділили спадщину. Що з нами діється? Звідки береться така черствість і бездушність? Де ж наша християнська мораль?

Ось такі денні клопоти наші, працюємо і помираємо, відходимо у Вічність. Кожен із нас зараз згадає скільки багатих друзів, знайомих, рідних відійшло у засвіти.

І тільки наша пам'ять, і те, що написано на надгробках, залишається з нами постійно, нині й повсякчас.

**Місто Горохів
(Волинська область).**

Одного разу

● ДО СЛІЗ

Одного разу мама тобі більше не подзвонить...

Любов КЛИМЧУК

Одного разу ти пошкодуєш, що вона не прожила більше днів, щоб насолодитися часом із нею.

Одного разу вона перестане казати тобі припинити жарти.

Час летить – не чекає нічого й нікого.

Одного разу вона перестане давати тобі ті поради, які, на її думку, підходять тобі.

Одного разу ти зайдеш в будинок, де вона завжди чекала на тебе з чашкою гарячої кави, а він – порожній.

Одного разу її голос більше не буде почутим.

Одного дня залишаться тільки спогади.

Час летить – не чекає нічого й нікого.

І в цей день ви відчуєте порожнечу настільки велику, що ніхто й ніщо не зможе її заповнити.

● МАГНІТНІ БУРІ У ЖОВТНІ

👉 **Слабкі: 4, 6, 17.**

👉 **Середні: 5, 10, 14.**

👉 **Сильні: 7, 13, 15, 18 і 29.**

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Бережіть себе і своїх рідних!

Джерело: chas.news.

Повернення крізь сльози

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Осінь ще тільки починається, а Валентина вже взялася в'язати собі на зиму теплі шкарпетки. Хто зна, якою та зима буде на новому місці?

Таїсія КРИСЬКО, vinteres.info

Як втомляться очі, нема-нема – та й візьме до рук весільний альбом. Вона там – у довгій пишній білій сукні – гарна, мов принцеса. Ніжний віночок прикрасив чорне кучеряве волосся на голові. Фата була он яка довжелезна... Малі племіннички поважно несли її, міцно тримаючи в рученятах, коли наречені з гостями йшли з будинку культури. Саме там відбулася урочиста реєстрація шлюбу.

Молоді аж втомилися фотографуватися з усіма охочими, поки сіли за перший стіл. Тепер розглядає Валентина світліни наречених із батьками, подругами, ріднею, сусідами... Сумно стало, як порухувала тих, кого вже нема серед живих. Десь мешкає цілих два десятиліття в потойбіччі і її коханий Артем. Якби не та страшна аварія, в яку потрапив не зі своєї вини, жили б вони щасливо й сьогодні, милувалися б, мов голубочки, ніякого горя не знали.

Пригадалося жінці, як важко народжувала обох доньок – Галину й (через три роки) Надію. Як любили їх з Артемом, гарно виховували, по моді одягали. Всі домашні обов'язки на себе взяли, аби тільки дівчатка мали можливість добре навчатися, професії до душі обрати. Повідавали їх із Артемом заміж і почали чекати онуків. Та не судилося чоловікові дідузем стати.

Ридала – побивалася Валентина в чотирьох стінах за дорогою людиною. Аж ось приїхала вагітна Надійка з зятем Артуром та й каже:

– Мамо, досить тобі плакати й сумувати. Тата не повернеш. Продавай дім і їдьмо до нас. В гурті веселіше жити. Ми вже й кімнату для тебе приготували. Ти ще ж не знаєш, що Артурчиків батьки подарували нам великий будинок. Мені за місяць народжувати, тож ти мені вкрай будеш потрібна.

– Я не проти допомоги, діти, але навіщо родинне гніздо продавати, ми з татом стільки душі в нього вклали... Будували, зручності й

«Думала, тепер легше буде: звернеться до лікаря, ноги підлікує, бо чомусь підкошуються. Довелось ціпок купити...»

подвір'я облаштовували для вас, сад садили. Тут все мені до болю рідне...

– Тому й сумуєш – аж схудла. Продавай без жалю. А гроші від продажу витратимо на придбання машини та меблів. Мамочко, так хочеться комфорту, поки молоді.

“

– Та набридла мені ця теща гірше гіркої редьки!.. Все тиняється туди-сюди перед очима, ніякої свободи у своїй хаті не маю.

Таки спільними зусиллями Надя з Артуром умовили Валентину піти на дольову пенсію, продати дім. Охочих придбати добротний затишний будинок із усім «начинням» прийшло декілька, отож із продажем проблем не було. Їхала мама до меншої доньки з двома валізами...

Народилася Каролінка – бабусі вгору ніколи глянути. Купала, прала, прасувала, возила маля у візочку на прогулянки. Раділа, що полегшує життя доньці. Тим більше, коли вона із декретної відпустки вийшла на роботу.

Старша, Галина, розлучившись із чоловіком-пияком, сама справлялася зі своїми двома хлопчиками, хоч і бідувала. Валентина й відвідати та хоча б побачити малих не могла, бо згодом Надія народила Ромчика.

Крутилася бабуся, мов білка в колесі: дитсадок, школа, уроки, кухня. Повний набір щастя!

Коли з часом почало турбувати здоров'я – не зважала, махнула на себе рукою. Надійка ж працює, їй важко. Артур не дуже рветься допомагати.

Ну ось, як ті гуси-лебеді над оселею, пролетіли роки. Кароліна вже випускниця! Бабусина радість і красунечка. За нею й Ромчик підріс, вступив до вишу.

Залишилася Валентина з донькою і зятем. Думала, тепер легше буде, звернеться

до лікаря, ноги підлікує, бо чомусь підкошуються. Довелось ціпок купити. Але бачить, що Артур, мов той сич, надутий ходить. Все йому не так. І голубці не смачні, й сорочка погано випрасувана, й дратує його, що теща тапками човгає по підлозі. «Вам

що, ноги лінки підняти?» – допікає претензіями.

Якось, проходячи мимо спальні Надії та Артура, мимоволі підслухала їхню розмову.

– Ти чого останнім часом на маму постійно кричиш? Вона ж так догоджає тобі в усьому, – говорить донька.

– Та набридла мені ця теща гірше гіркої редьки! – відповідає зять. – Все тиняється туди-сюди перед очима, ніякої свободи у своїй хаті не маю. Нехай до Гальки вже їде. Не буду більше її тут терпіти. Діти вирости, обійдемось без неї.

Затуманили сльози Валентині очі, мерщій подалася до своєї кімнати. Впала на ліжко, затулила обличчя подушкою, аби не чули її плачу.

Вранці тихо зібралася й поїхала на автовокзал, взяла квиток до Галининого міста. Прибула без попередження, гадала, що вона неймовірно зрадіє, адже так давно не бачилися. Якби ж то!

– Що сталося, мамо? – неприязно запитала старша донька, відчинивши двері. – Надька вигнала? Чи ти з Артурчиком не знайшла спільної мови?

– Та розумієш, доню...

– Не розумію, – перебила її пояснення Галина. – Ти залишила мене напризволяще з двома дітьми. Ніколи не цікавилася, як мені з ними живеться. Продала наш спіль-

ний дім і все Надійці віддала, до копійки, не спитавши моєї згоди. Я сама долала всі труднощі, недоїдала. А тепер, коли дітки вирости, і я хочу налагодити своє особисте життя, на тобі, мамо з'явилася... Вибач, не можу й не хочу тебе прийняти!

Якби після цих слів Галини земля наразі розступилася перед нею, Валентина від розпачу кинулася б у прірву. Так, вона винна перед старшенькою, але у Надії вихідних і свят не було за всі роки: ні поїхати, ні зателефонувати. Та й Галя – хороша... Ніколи не поцікавилася, як там мама, чи ще жива...

Повільно спустилася сходами з третього поверху й полпенталася до тролейбусної зупинки, спираючись на ціпок. Що робити? Куди їхати? Попросила у касирки на автовокзалі квиток до рідного села, де могили батьків і коханого чоловіка. Знайшла потрібну платформу. І раптом побачила серед кількох пасажирів, що очікували маршрутку, знайоми обличчя.

– Олю, це ти? – підійшла ближче, зрадівши.

– А хто ж іще?! А ти, либонь, Валя Лагунова? Привіт, подружко, скільки років не бачилися!

– Як добре, що я тебе зустріла, бо їду – сама не знаю куди...

– Я з лікарні повертаюсь, трохи очі підлікувала.

Ото вже наговорилися давні подруги. І плакали, і сміялися самі з себе. Та головне – відчули, що не самотні в цьому несправедливому світі.

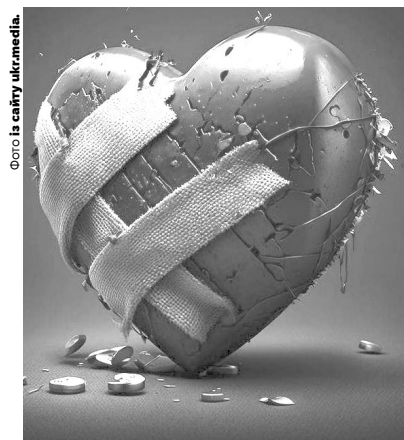
Ольга порадила Валентині купити неподалік від неї досить непогану хату, всього за тисячу гривень продається. Ветеранська організація посприяла в заготівлі дров на зиму, радо прийняла в свою сім'ю. У вихідні збираються, спілкуються і співають пісень молодості, кому треба – гуртом допомогу надають. Дуже тепло Валентину з днем народження привітали. Розчулилася до сліз.

В обід Каролінка з Ромчиком зателефонували. «Бабусю, рідненька! Приїхали додому тебе привітати, а мама сказала, що ти їх кинула, нічого не пояснивши, й поїхала в село. Чому?» – запитала внучка.

– Так треба було, мої хороші.

– Знай: ми тебе дуже любимо. Буде можливість, відразу відвідаємо, подарунки доставимо. Чекай і не сумуй! – сказав Роман.

І від тієї розмови стало легше на душі. Витерла Валентина сльози й почала в'язати шкарпетки для майбутніх дорогих гостей.

«Та ніхто не каже про те, що від болю лишуються шрами...»

«У людини боліла душа...»

● ДО СЛІЗ

Оксана ПОТОПНИК

У людини боліла душа...
І боліла у кожного рідно.

У одного – як від ножа,
В іншого – як від отрути
грізної.

В когось рана – уже рубець,
В когось – тільки-но гоїться.
Чийсь ранам уже кінець,
А у когось – жажливо гноїться.

І старий «косметолог»-Час
У палатах сивої Вічності
Бездоганно кладе бандаж,
Докладає усі свої здібності.

Ось у сукнях строкатих літ
Ходять душі ним поліковані:
В когось біль,
як колючий дріт,
В когось – глибоко в душу
захований.

Кажуть люди, що все мине
Час пройде – залікує рани...
Та ніхто не каже про те,
Що від болю лишуються
шрами...

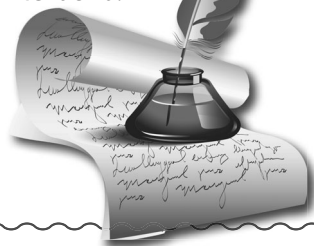
● ДРУЗІ!

Пишете вірші чи романтичні історії?

Тоді – поділіться ними з нами, і про ваш талант дізнається багато людей.

Для цього надішліть ваші твори на нашу поштову адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область** або на електронну: **takvolyn.com.ua**.

Не соромтеся!
Чекаємо!

«Для всіх батьків біда – невдячні діти, і їх не змінить вже ніякий суд...»
(Ганна ВЕРЕС (ДЕМИДЕНКО), письменниця).

Візьміть за невістку!

«Взяла до рук фотографію, перегнула навпіл і розірвала ...».

● НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

– Я вже задовбалася з цим вашим «вишкребком», тому й прийшла вам віддати.
– Галю, це ж твоя дитина, – не витримую.
– Це – його дитина. Все кричав: «Хочу, давай!».
А сам? Сам де?
– Не гніви Бога, дочко!
– Я вам більше не дочка. Я – молода, і хочу жити, а ця мала потвора заважає...

Sandra OLEK

Маленька «птвор» – гарненьке дівча з великими синовими губами і очима – злякалася крику й притули-

лася до мене.

– Оце познайомілася з хорошим чоловіком. Тільки дитина заважатиме, тож прийшла її вам віддати. Удочеріть абощо, інакше здам до притулку.

– Як же так можна? При живій матері?

– То хіба ж я маю через неї без чоловічої ласки трупом у землю лягти? Часи вірних удів давно минули. Чого все життя маю страждати через його смерть?

– Та як не соромно? Він загинув через те, що поспішав привезти ліки вашій хворій дитині.
– Своїй дитині. Він її «організував». Він і за ліками поїхав. Все, колишня мамо, бувайте здорові. Не згадуйте

лихим словом, бо Сергій – мертвий.

– Хоч дитину пригорни на прощання.

– Не можу. Через цю малу потвору я вдовою залишилася.

Хряпнула дверима. А мені той «хряп» видався звуком, з яким забивають у труну останній гвіздок. Я довго плакала, згадуючи той страшний день, коли заворіла внучка, і Сергій помчав машиною купувати ліки...

На другий день його поховали. Галя кидалася в могилу – ледве вихопили. Але й сорока днів не минуло, як відреклася від нього.

...Дзень! Хто б це міг бути? На порозі – дівчина в чорному. На руках – дитя.

– Ви до кого?

Мовчить. Кусає губи.

А тоді:

– До вас, мамо!

Земля мені хитнулася.

Хлоп'я – викапаний Сергійко.

– Хто ти?

– Ваша невістка.

– Але ж Сергія немає.

– Є! Ось, – показує на дитину. – Сергій Сергійович.

– Мій Сергійко помер.

– Зате наш – живий.

Видно, не знала, як її зустріти, бо, сказавши це, опустила голову в німому чеканні.

– Як тебе звати? Звідки ти взялася?

– Наталка. Я в сусідньому селі живу.

– Де з моїм сином познайомилася?

“

А тут Сергія зустріла. Тільки побачила – зрозуміла: доля. Тієї ж ночі й звабила. Одразу ж і завагітніла.

– На весіллі.

Пригадалося, що два роки тому одружувався Сергій – однокласник. Галя не захотіла їхати («Не люблю сільських весіль!»), а син поїхав.

– Я – заміжня. Мати силою випхала за нелюба. Треба було грошей.

А тут Сергія зустріла. Тільки побачила – зрозуміла: доля. Тієї ж ночі й звабила. Одразу ж і завагітніла.

– А що чоловік?

– Тільки радий був.

Думав, що це його дитина. Син такий же чорнявий, як і він.

– Сергій знав?

– Ні. Не наважилася сказати. Не хотіла лізти в його сім'ю. А тепер

візьміть, мамо, за невістку.

– У мене вже одна є!

– Нема. Сама бачила, як до хати з дитиною зайшла, а з хати вибігла і в дорогу іномарку сіла. Вона ще при Сергійковим житті не з одним лазила. Він знав про це, переживав. Хо-

тів справжньої любові.

Тому й почав зустрічатися зі мною. А Галина тільки на фотографії до нього липне, насправді ж за іншими полювала, – торкнула рукою весільне фото на стіні. – А я його любила і любити буду. Від чоловіка до вас прийшла. Це його дочка? – показала на дитину. – Тепер теж моя буде.

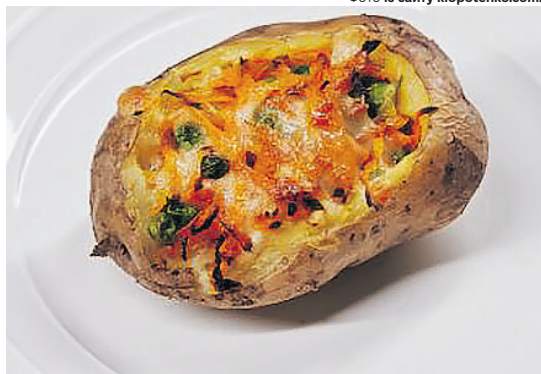
Взяла до рук фотографію, перегнула навпіл, роздерла по згину. Кинула на підлогу зображення Галини. Поцілувала Сергійкове. Підійшла, стала навколівки. Опустила голову. Знову підняла:

– Візьміть за невістку, мамо!

Фарширована картопля в «жакеті»

● СПРОБУЙТЕ І ВИ!

Цей рецепт є у новому збірнику рецептур для шкільних їдалень, над яким ми працювали з командою. Протестуйте приготування цієї страви в домашніх умовах: переконані, вам сподобається!

Зробіть такий смачний сюрприз своїм близьким!

продукти за власним смаком. Все ж такі картопля дуже універсальна, тож чудово поєднується з різними інгредієнтами. Зі спецій маємо лише сіль, але ви можете додати сушений часник, копчену паприку, чорний перець чи мелений коріандр.

- ▶ 4 середніх картоплини (600–700 г);
- ▶ 1 цибулина;
- ▶ 1 морквина;
- ▶ 1 ст. л. олії;
- ▶ 100 г замороженого зеленого горошку;
- ▶ 50 г сиру;
- ▶ сіль(за смаком).

ПОКРОКОВИЙ РЕЦЕПТ

Крок 1: Помийте та проколійте по всій поверхні 4 картоплини. Обгорніть кожну у фольгу та запечіть при 180 градусах

протягом 60–90 хвилин.

Крок 2: Поки запікається картопля, почистіть та поріжте дрібними кубиками цибулину, натріть на велику тертку морквину. Обсмажте овочі на 1 ст. л. олії десь 3–5 хвилин.

Крок 3: Додайте 100 г зеленого замороженого горошку, не розморожуючи його. Пасеруйте ще 2–3 хвилини. Натріть на велику тертку 50 г сиру.

Крок 4: У готовій та ще гарячій картоплі обережно зріжте верхню частину, дістаньте м'якуш, залишаючи стінки завтовшки 1–1,5 см.

Крок 5: Видавлений м'якуш перетріть та змішайте зі смаженими овочами та 2/3 натертого сиру. Посоліть начинку, перемішайте та наповніть нею картоплини. Зверху посипте рештою сиру.

Крок 6: Випікайте картоплю ще 10–15 хвилин при 180 градусах.

Нехай смакує!

Коли борщ – хоч лице зморщ, а очі витріщ...

● МАЛЕНЬКІ СЕКРЕТИ ВЕЛИКОЇ КУХНІ

Якщо популярна перша страва вийшла кислотою, цю проблему можна легко вирішити за допомогою бюджетних інгредієнтів, які є на кожній кухні

вловимої солодкості.

Існує і третій варіант – додати до борщу яйця. Відваріть їх, дрібно наріжте та відправте в каструлю. Вони змінять смак страви, зробивши її більш гармонійною.

Також варто згадати про картоплю. Якщо в борщі вона вже є, додайте ще – вона вбере надлишки кислоти, і смак стане м'якшим.

Можна скористатися і харчовою содою. Додавання приблизно третини чайної ложки в киплячу страву може ефективно збалансувати її смак. Цей простий інгредієнт не лише додасть особливого смаку, але й допоможе швидко нейтралізувати надлишкову кислоту, повідомляє ukr.media.

І останній метод – сметана. Пропонують додати до борщу сметану жирністю 15%. Лише одна столова ложка може ефективно пом'якшити кислотність страви та надати їй ніжного кремовевого відтінку, покращити загальний смак та зовнішній вигляд.

Галина ГОНОРОВА

Один із найпростіших методів – додавання йодованої солі. При потрапленні до кислих компонентів страви вона нейтралізує надлишкову кислотність. Для цього рекомендують розчинити сіль у гарячій воді перед тим, як додавати її в киплячий борщ.

Ще у кулінарній підказці для любителів борщу експерти пропонують використовувати солодку моркву як альтернативу надмірній кількості солі. Просто натріть її на тертці та злегка обсмажте на сковороді перед додаванням у борщ. Цей спосіб не тільки допомагає нейтралізувати кислотність, але й надає страві ледь

Тепер на весільну гулянку можна замовити не лише тамаду, але й добрячу «розбірку».

Ернесто професійно вдає коханця та псує... весілля

● **БУВАЄ Ж...**
«Навіть бійку можна замовити»

Мар'яна БЕКАЛО

Кожен у житті знаходить себе у комфортній сфері. Для креативно-го іспанця це – шлюбні урочистості. Він професійно вдає із себе коханця й влаштовує сварки на весіллях.

За кожен удар – по 50 євро.

«Незваного» героя церемонії одруження звать Ернесто. Він розповів, що для більшості людей весілля – один із найщасливіших днів життя. Водночас є й ті, хто передумав в останній момент,

однак не може про це сказати. Тоді, за словами чоловіка, потрібно діяти негайно.

«Скажу там, що я – коханця твого життя, і ми втечемо разом, тримаючись за руки», – заявив Ернесто.

Тому Ернесто готовий «допомогти» і професійно зіпсувати весілля. Зокрема, вдати із себе палкого коханця, який пропонує нареченому чи нареченій разом втекти або скасувати свято.

«Якщо ти сумніваєшся, не хочеш одружуватися або не знаєш, як сказати «ні», – більше не хвилюйся, я скасую весілля для тебе. Тобі потрібно лише сказати мені час, місце і дату, і я з'явлюся на церемонії. Скажу там, що я – коханця твого життя, і ми втечемо разом, тримаючись за руки», – заявив Ернесто.

Коштує така послуга – 500 євро. Водночас є нюанс. Якщо ображена сторона вирішить вдарити Ернесто, доведеться доплачувати. Як стверджує lifestyle.24tv.ua, за кожен удар – по 50 євро.

● **ГУМОРИНА**

«ВЕСІЛЛЯ»

Петро РЕБРО

– Ото ми на всі сто повеселились! І «гірко!» вже кричали, й «біс!», і «браво!», і танцювали, і співали, й бились. Лиш через тиждень розійшлись, їй-право.

Із тостами «хилили» і без тостів, А пивом запивали, як водою...
– Аж через тиждень розійшлися гості?
– Не гості! Молодий із молодою!

«ЯК НЕМА ЗДОРОВ'Я»

Аркадій МУЗИЧУК

Дід Данило молодичю «Поїда» очима...
Аж змінився на обличчя. Й до сусіда Кліма:
– Оце, милий друже, знов я Думаю про себе:
Якщо вже нема здоров'я, То й думок не треба.

«ВСЯ – У МАМУ»

Гай МОРОЗ

Не нахвалиться матуся:
– Вся пішла у мене Люся!
З дитсадка моя мала
Вчора горщик принесла!

● **УСМІХНІТЬСЯ!**

Жінці вночі наснився кошмар, вона голосно кричить і будить свого чоловіка.

– Що з тобою таке, люба?
– Мені наснилося, наче за мною женуться людожери, а попереду – провалля. Мені не лишалося нічого іншого, і я стрибнула й полетіла донизу. На щастя, змогла вхопитися за деревце, що стирчало зі скелі, і після цього прокинулася.
– Ну, от бачиш, усе добре, ти врятувалася. А тепер відпусти «деревце»...

♥♥♥

Сьогодні сказала чоловікові, що я, окрім як жінкою, хочу

стати йому найкращим другом. Після цього він дістав пляшку горілки, дві чарки, налив і почав розповідати, як я його задовбала.

♥♥♥

Чекаючи на гостей, Рабинович попереджає жінку:
– Святковий сервіс можеш поставити на стіл, а срібні ложечки не подавай.
– Яшо, невже ти думаєш, що гості можуть їх украсти?
– Ні, Саро, я таки думаю, що вони їх можуть упізнати.

♥♥♥

– Ну як ти можеш займатися сексом, коли я не хочу?!
– Я можу займатися сексом навіть тоді, коли тебе нема.

– Ти ж сам казав: «Золотко моє, безцінна моя, скарбе мій дорогий». От я і вирішила найняти собі охоронця.

Зелена хвороба

● **ВЕСЕЛА ОПОВІДКА**

Почав голитися... І секунда за секундою настій мій падав. Адже з наміленого обличчя після кожного доторку леза в умивальник скапувала... зелена піна

Юрій БЕРЕЗА

Невже якусь новітню хворобу підчепив? Але ж про такі ознаки ніколи не чув! Та й з дружиною разом не спимо уже чверть віку, не кажучи вже про «гречку».

Доголився, вмився й заходився оглядати у широкому настінному дзеркалі ванної своє незграбне тіло...

Леле! Чоло й коліна – зелені, п'яти – ще зеленіші, білі смуги моряцької майки – того самого кольору...

Що робити? Дружині на очі поткнулися соромно, онукам – тим паче.

Крадькома пробрався з ванної у свою кімнату, хутенько одягнувся – і притьмом з хати у поліклініку. Бо страх за власне життя пройняв неймовірної сили! А ще більше було жаль першої пенсії, яку мав отримати днями.

Не йшов до поліклініки – летів вихором. Перехожі оглядалися на мене, як на навіженого, хрестилися, плювалися, зітхали...

Чергу до дерматолога зайняв першим! Дерматолог зі стажем оглянув мене і стенов плечима:

– Такого ще не бачив... Зверніться до невропатолога...

У невропатолога медвисновок був дещо іншим:

– У моїй практиці подібний випадок зустрічався. Десять чи п'ятнадцять років тому, коли оглядав підлітка, який блекоти наївся...Тоді його врятували реанімаційники...

Холодний піт миттю вкрив моє чоло. Я витер його хустиною, яка теж набралася зеленого кольору.

– Куди мені тепер? – зніяковіло запитав я невропатолога.

– Не знаю, не знаю, – закліпав очима лікар. Трішки подумав і порадив: – Пройдіть усіх спеціалістів. Можливо, хтось із них причину вашого позеленіння встановить...

Ноги підкошувалися, але переходив із одного кабінету в інший. Без черги. Мене інші пацієнти пропускали відразу, як тільки їм у вічі кадалися мої позеленілі губи.

Однак ніхто з медиків діагнозу не встановив. Щоправда, поліклінічна прибиральниця баба Дуся на всяк випадок перехрестила мене і заспокоїла:

– Усе підвладне лише Всевишньому. Ідіть додому, помоліться, покупайтеся, одягніть чисту білизну, лягайте і чекайте присуду. Якщо на життя йде, то будете жити. А якщо ні, то нехай вас Бог прийме у свої володіння...

Зробив, як порадила баба Дуся.

І диву дався! Після купання моє незграбне тіло втратило зелений колір. Я вискочив із ванної і, збивши з ніг здивовану дружину та онуку, забіг у свою кімнату, аби одягнути чисту білизну та лягти на передсмертний одр, себто в ліжку. І тут мої очі побачили колір два дні тому придбаного дружиною на базарі постільного комплекту. Він був зелений!

Я гепнувся в ліжку і по-пластунськи поповз до протилежного краю... Коли глянув на коліна, вони знову були зелені. Радості не було меж: я – цілком здорова людина!

Джерело:
humour.ukrlife.org.

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

«Моя дружина проходить курс схуднення, і вже втратив 2 кг» (Цитата з журналу Przekrój («Пшекруй») – найстарішого польського журналу, який зараз виходить раз на квартал).

Сестра Августа зцілює душу

Foto iz сайту vecteezy.com.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«Кохання... Хто без нього людина? Ви думаєте – це омана? Абстракція, яку вигадали художники й поети? І нерозважливі дівчата, такі, як я? Ви потураєте своїй самотності. Прошу вас, не зачиняйте душу. Той, хто оминув свою половинку, послану небесами, залишається напів чимось, напів нічим, «уламком» людини, яка не знає щастя...»

Ольга ЧОРНА

Це було останнє Надине послання для Гордія. Він відкрив конверт, прочитав, засміявся, кинув листа в шухляду. Там лежало близько двох десятків подібних філософських послань від невгамовного дівчиська.

Воно, дев'ятнадцятирічне створіння, вирішило вчити його, майже тридцятирічного Гордого (так нарекли Гордія ще у школі), життя і пояснювати, що таке кохання. Надя – його чергова забаганка, чергова перемога. Вона ж напридумувала романтичних байок і не дає спокою поважаному й обласканому увагою жінок їхнього містечка вчителю математики.

«Ви потураєте своїй самотності...», «Дівчинко, я не знаю, що таке самотність», – мовив сам до себе Гордій, очікуючи набагато старшу за

«Гордію Івановичу, ви станете батьком. Ось тільки не знаю: син буде чи донька».

себе «гостю», яка щедро розраховувалася за його «увагу».

...Надя зустріла Гордія в магазині – приглядався до жіночих парфумів.

– Привіт, Гордію.

– По-перше, Гордію Івановичу. По-друге, між нами все закінчено. Як ти там писала: «Це омана... абстракція...». По-третє, я не самотній і душа моя відкрита. А, по-четверте, не переслідуй мене.

– А, по-п'яте, Гордію Івановичу, ви станете батьком. Ось тільки не знаю: син буде чи донька.

– Гроші на аборт дам, – спокійно мовив Гордій. – Будеш набридати, то скажу, що сама на шию вішалася. Пуцу поголос, що ти – повія. Вилетиш з училища і станеш посміховиськом на весь райцентр. Вирішуй, як вчинити. До речі, в області маю друга-медика. Все організує на вищому рівні. Не в нашому ж «добропорядному» містечку аборт робити. Не встигнеш за поріг вийти, як усі будуть «в зубах» носити. І вдома нічого не кажи. Твій батько, сама знаєш, який характер має. Порішить тебе і мене.

Як можна повернути долю за допомогою... капців

● ТЕПЛА РОЗМОВА

Епоха цього класичного кімнатного взуття – уже в далекому минулому. На все – своя мода, звички епохи та свій час

Наталка ДІДЕНКО, метеорологиня, телеведуча, блогерка, авторка історії «Кімнатні капці»

Колись звичні щоденні капці носили роками, вони ставали улюбленими, розношувалися, приймали форму ступні. Вони вже в повітрі налітали на ногу в коридорі, щойно ти звільнявся від вуличного тісного взуття.

А взуття, як ви розумієте, купувалося не тоді, коли хотілося, а коли воно з'являлося в магазинах і його треба було добути в боях величезних черг.

І якщо ти все ж вихоплював чоботи чи черевики, чи босоніжки, то міряти їх часто не було нормальної можливості. Написано «38 розмір» – то й береш 38-й. А вже в процесі з'ясовувалося, що там тисне, там натирає, там шов налазить на мізинець. Проте носити все одно треба було,

Якщо самотня жінка або чоловік куплять капці, які їм сподобалися, то цим вони повернуть свою долю.

бо часто на сезон було по одній парі взуття.

А ось домашні капці були зручними фаворитами поза всі сезони.

Ця домашня пара часто мала стоптану п'ятку, деякі були навіть із діркою на місці великого пальця, затерті, розношені, проте все одно улюблені.

Капці фасону «шльопанці», звичайно, були найпопулярнішими і

найулюбленішими. Але тут могли бути варіанти.

Про звичні щоденні ми вже згадали.

Ще існували ексклюзивні зразки для приходу гостей – старі капці ховали подалі, витягалися нові або просто новіші.

А для гостей, точніше, для їхніх капців, була часом навіть спеціальна поличка у шафі чи комоді.

Незадовго до Нового року Гордій повіз Надю до друга-медика. Все відбулося «на вищому рівні». На прощання лікар пошепки сказав Наді: «Мушу попередити на всяк випадок. Про дітей і не мрій. Краще виходь заміж за вдівця з придатком. І знаєш, не тебе першу привіз сюди Гордій. От, жук...».

«Будеш набридати, то скажу, що сама на шию вішалася. Пуцу поголос, що ти – повія».

Наді хотілося заховатися в замкненій від людей і світу. А ще більше – померти. Вона не могла ні з ким поділитися своїм болем. І від цього стало ще гірше.

Батьки бачили, що з донькою щось коїться. Випитували причину.

– Втомилася. Семестр був важким, – пояснила.

– Може б ти поїхала до тітки? У Львові таке гарне новоріччя. Відпочинеш. По магазинах побігаєш, – сказала мати й запитально глянула на чоловіка. Без його згоди нічого в сім'ї не робилося.

Петро, хоч і був надто суворий, проте доньку-одиначку любив без міри. Насупившись для годиться, поважно мовив:

– Збирайся, Надю. Завезу тебе до області на поїзд.

Закінчення історії – на с. 6

Пам'ятаю, продавалися також набори із кишеньками, що вішалися на стіну в коридорі. Там у кожній кишеньці «мешкали» капці різних розмірів, і такі комплекти були класним подарунком на «восьмемарта-новийгод» чи додатком до постільної білизни на новосілля.

«Написано «38 розмір» – то й береш 38-й. А вже в процесі з'ясовувалося, що там тисне, там натирає, там шов налазить на мізинець».

Ці капці виготовлялися із повсті чи з решток цупкої меблевої тканини. І ще їх часто привозили з водних курортів, де вони, зазвичай, продавалися біля бюветів із мінеральною водою. Хоча, якщо чесно, ці «кишенькові» підвіски мало використовувалися у й так тісних хрущовках із мінімальним місцем на коридорній стіні.

Тому все ж індивідуальні домашні капці були якіснішими, ужитковішими, міцнішими, і їх можна було ввіпхнути куди завгодно без ризику займати дорожочні квадратні сантиметри крихітних квартир.

Продовження спогадів – на с. 11